

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 117

Izlazi srijedom

Zagreb, 11. svibnja 2011.

Bleiburg čeka

Pobijedimo

- konačno -

troroge!

Izdvajamo:

**ZAPOČELA JE LUSTRACIJA U HRVATSKOJ:
PRVI HRVATSKI GRADJANSKI ŠPORTSKI KLUB**

SREDIŠNJA KOMEMORACIJA ŽRTVAMA BLEIBURŠKE

TRAGEDIJE I HRVATSKOG KRIŽNOG PUTA

Mate Ćavar

ZA KOGA NE GLASOVATI NA SLJEDEĆIM IZBORIMA

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
96.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Prijaviti se možete na hitrozov hrvatska.uljudba@gmail.com

STIPE, JAVI SE!

Muamar Al Gadafi, demokratska zvijezda arapskog svijeta. Upravo pribiva i sudjeluje u mjesnim ratnim igrama.

Voli painball iznad svega.

Veliki šator u Libijskoj pustinji. Muamar Al Gadafi na putu od jednog do drugog njegovog kraja. Gore dolje, lijevo desno. Povremeno proviruje kroz zumbulima urešen prozor. Nekoga čeka.

U ruci mu, pri uhu, mobitel.

Zove prijatelje.

Nešto su se, istina, proriđili ti prijatelji, ali još ih ima. Žao mu je što ne će doći Saddam, Osama, donekle i ostarjeli Fidel.

Nu, ostao je ipak onaj najvažniji: Stjepan Mesić.

"Halo, Stipe, javi se!"

Veliko prijateljstvo leži između Stjepana Mesića i Muamara Al Gadafija. Nikad to oni nisu krili. Što i bi: Ta isti su im ciljevi i putovi kojima se kreću do njih. Zato nikoga nije niti iznenadila nedavna najava odlaska Stjepana Mesića na odmor u Libiju. Nu, putovanje je iznenada odgođeno.

Tko bi ga znao zašto!

"Halo, Stipe, javi se!"

Odavna se poznaju Stjepan Mesić i Muamar Al Gadafi. Još iz onog slavnog doba, kad je Stjepan Mesić bio predsjednik Predsjedništva, ništa manje slavne i moćne SFR Jugoslavije. Tada se tri puta našao u Libijskoj pustinji.

Uspio je tom prigodom, čak jednom i nasmijati svoga dragog domaćina. Na putu kroz Libijsku pustinju, kako je Stipe običavao pričati na Pantovčaku, naletili su na krdo velikih zečeva. Jedan od njih naletio je pod kotače automobila. Tom prigodom reći će ... Uspio je nasmijati svoga uvijek strogog domaćina. Eh, ti Stipini vicevi! Za sva vremena.

"Halo, Stipe, javi se!"

"Sad ću ja Momo!"

"Zabrinuo sam se. Ne javljaš se."

"Ne brini. Sad ću ja. Zrakoplovom."

"Povedi i Jadranku. Zbog investicija."

Na skorašnje putovanje u Libijsku pustinju Stjepana Mesića pratit će i posebni izvjestitelj "Glasnika", vama već dobro poznati Gen Kameni. Njegova izvješća pod nazivom "Hitrozov iz Tripolija" redovito ćemo objavljivati u našem listu.

SADRŽAJ

Stipe, javi se!	2
Započela je ilustracija u Hrvatskoj: Prvi Hrvatski Gradjanski Športski Klub	3
Prof. Žarko Marić: Maršal na glavnom zagrebačkom trgu.....	5
Središnja komemoracija žrtvama Bleiburške tragedije i Hrvatskog križnog puta	7
Mate Čavar: Za koga ne glasovati na sljedećim izborima	8
Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.: Sjednica Hrvatske Uljudbene Vlade	9
Đivo Bašić: Zašto prije popločavanja treba arheološki istražiti poljanu Ruđera Boškovića?	10
Denis Derk: Zmaj od Tanaisa Ivan Biondić izbačen sa sjednice HAZU-a	11
Pismo hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti, akademiku Zvonku Kusiću, predsjedniku	12
Dr. Vahid Sendijarević: Islamska zajednica u BIH je glavni stub genocidne Daytonске BIH	15
Mladen Schwartz: Prvi svibnja i hrvatski radnik	19
Šumadinci pod vlašću novokomponovanih biznis-srba	21
Položaj pravoslavlja u Hrvatskoj	23
Mile Boban: Hrvatska i Ustaštvo (5)	25
Vladimir Mrkoci: Početak građanskog rata (4)	27
Dr. Mile Budak: Bazalo (54. nastavak).....	29
Josip Badalić D.I.: Božji pustolov (21. nastavak)	31

ZAPOČELA JE LUSTRACIJA U HRVATSKOJ: PRVI HRVATSKI GRADJANSKI ŠPORTSKI KLUB

HRVATSKI ULJUBENI POKRET

Pete Poljanice 7 – 10000 Zagreb

Zagreb, na dne 4. svibnja 2011.

ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U ZAGREBU

Br. N-DO-130/11

Mladen Crnjaković,
zamjenik županijskog državnog odvjetnika
Savska cesta 11
10000 ZAGREB

Co:

Delegacija EU u R Hrvatskoj,

Paul Vandoren, šef misije
Trg žrtava fašizma 6
10000 Zagreb

Hrvatski nogometni savez

Vlatko Marković, predsjednik
Rusanova 12 – 10000 Zagreb

GNK "Dinamo" Zagreb

Mirko Barišić, predsjednik
Maksimirska 128 – 10000 Zagreb

Jelko Kacin

putem Državnog Zbora R Slovenije
Šubičeva ul. 4 – 1000 Ljubljana

Predmet:

Mirno rješenje spora.-

U svezi s Vašim cijenjenim dopisom br. N-DO-130/11 od 21. travnja 2011, koji glasi:

"Obratili ste se zahtjevom za mirno rješenje spora radi utvrđenja ovlaštenja br. 823/45 od 5. svibnja 1945., Odluke o raspuštanju dosadašnjih uprava športskih saveza, podsaveza, župa i klubova od 4. lipnja 1945. te Ovlaštenja br. 823/45 od 5. svibnja 1945. glede strijeljanja igrača i članova Prvog hrvatskog građanskog športskog kluba Zagreb. Uz zahtjev propustili ste dostaviti isprave za koje tražite utvrđenje ništavosti, pa Vas pozivamo da to učinite."

priloženo Vam dostavljamo:

"Građanski", smotra za pitanja hrvatskog športa, br. 1, 2. travnja 2011, u kojoj je preslik Ovlaštenja br. 823/45 od 5. svibnja 1945. dan na str.

48, a preslik Odluke o raspuštanju dosadašnjih uprava športskih saveza, podsaveza, župa i klubova od 4. lipnja 1945. na str. 52, 2. "Prvi Hrvatski Građanski Športski Klub Zagreb", dr. sc. Tomislav Dragun, knjiga, Ognjište, nakladna zadruga, Zagreb, 2011, u kojoj je preslik Ovlaštenja br.

823/45 od 5. svibnja 1945. dan na str. 99, a preslik Odluke o raspuštanju dosadašnjih uprava športskih saveza, podsaveza, župa i klubova od 4. lipnja 1945. na str. 103.

Naše osporavanje valjanosti Ovlaštenja br. 823/45 od 5. svibnja 1945. i Odluke o raspuštanju dosadašnjih uprava športskih saveza, podsaveza, župa i klubova od 4. lipnja 1945. u suglasju je s rezolucijama Parlamentarne Skupštine Vijeća Europe br. 1096 (O mjerama za uklanjanje naslijeđa bivših komunističkih totalitarnih sustava) od 27. lipnja 1996. i br. 1481 (Potreba za međunarodnom osudom zločina totalitarnih komunističkih režima) od 25. siječnja 2006, te s Deklaracijom o osudi komunističkih zločina u Hrvatskoj 1945. – 1990. U svezi s tim smatramo da su to već, prije nas, trebala učiniti – ureda radi – nadležana tijela R Hrvatske: Hrvatski Sabor, predsjednik RH, Vlada RH, pa i Državno odvjetništvo RH. O tijeku ovog postupka, kao i sudskih postupaka koji se u okviru ovog projekta vode na Općinskom građanskom sudu u Zagrebu i Trgovačkom sudu u Zagrebu, redovito ćemo izvještavati tijela Parlamentarne Skupštine Vijeća Europe.

Na kraju ističemo, da također u svrhu ovog mega-lustracijskog postupka, pripremamo odgovarajuće isprave, a kojima ćemo osporiti valjanost presuda Vojnog suda II. Armije JV od 6. lipnja 1945, kao i sustavnu utemeljenost odluka ZAVNOH-a.

Prilozi:

Ivica Belošević

"Građanski", smotra za pitanja hrvatskog športa, br. 1, 2. travnja 2011, "Prvi Hrvatski Građanski Športski Klub Zagreb", dr. sc. Tomislav Dragun, knjiga, Ognjište, nakladna zadruga, Zagreb, 2011.

HRVATSKI ULJUBBENI POKRET
dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU

Broj: N-DO-130/11
Zagreb, 21. travnja 2011.
VI MC/MA

HRVATSKI ULJUBBENI POKRET
ZAGREB, Pete Poljanice 7

PREMDET: mirno rješenje spora

Obratili ste se sa zahtjevom za mirno rješenje spora radi utvrđenja ovlaštenja br. 823/45 od 5. svibnja 1945., Odluke o raspuštanju dosadašnjih uprava športskih saveza, podsaveza, župa i klubova od 4. lipnja 1945. te Ovlaštenja br. 823/45 od 5. svibnja 1945. glede strijeljanja igrača i članova Prvog hrvatskog građanskog športskog kluba Zagreb. Uz zahtjev propustili ste dostaviti isprave za koje tražite utvrđenje ništavosti, pa vas pozivamo da to učinite.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG
DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Mladen Crnjaković

MARŠAL NA GLAVNOM ZAGREBAČKOM TRGU

prof. Žarko Marić, Zagreb

Zakićen ordenjima od glave do pojasa. Niti sovjetski generali ih toliko nisu imali na sebi. Na svakom ordenu crvena petokraka. Svečano maršalsko odijelo, vezena kapa sa šiltom, tamne naočale, mjesec svibanj, miris proljeća...

Vjerovali ili ne, na Glavni zagrebački trg stigao je maršal.

Oči prolaznika se sudaraju s vidljivim i jasnim slovima na ordenjima. Bleiburg, Tezno, Kočevski Rog, Macelj, Huda Jama, Jazovka, Rakov Potok, Stara Gradiška, Goli Otok..

Nije naš gradonačelnik samo majstor za šatore, zbog kojih ga optužuju da je od glavnog trga napravio sajmište. Razumije se on odnekuda i u kulturu. Ovoga tjedna nam je, sa spomenutim maršalom priredio pravu kulturnu manifestaciju.

Izložba se u subotu 7. svibnja premješta na drugi zagrebački trg koji nije glavni ali ga bije glas da je najljepši. Isto kao što našeg gradonačelnika bije glas da na njemu radi kao čuvar tito-bedema velikog Berlinskog zida koji u Hrvatskoj još nije pao. Mi se s tim bedemima nikad nismo pomirili, ali smo na njih, kao i na puno gore stvari navikli i na svoj način ih savladava-

mo.

Hrvatsko Narodno Kazalište smješteno na najljepšem zagrebačkom trgu za mjesec dana će ugostiti Svetoga Oca. Kako će on sa svojim godinama i klečajućim koljenima savladati spomenute bedeme?

Predlažem da mu uza zid prislonimo najobičnije naše domaće lojtre, jer ako budemo koristili velike vatrogasne ljestve izlažemo se opasnosti optuživanja za veličanje Berlinskog zida, a i opasnosti oštećenja vida zbog jake svjetlosti svjetskih medijskih reflektora.

Na običnim lojtrama, drhtavica u koljenima će biti podnošljiva, a velike riječi s njih upućene hrvatskim čuvarima zida: "Oprosti im Bože, jer ne znaju što čuvaju" jednako će daleko odjeknuti.

Naša narodna pjesmica "Pa po lojtrici gor', pa po lojtrici dol' postat će hit, pa je moguće i crkveni zborovi uvedu u svoj repertoar.

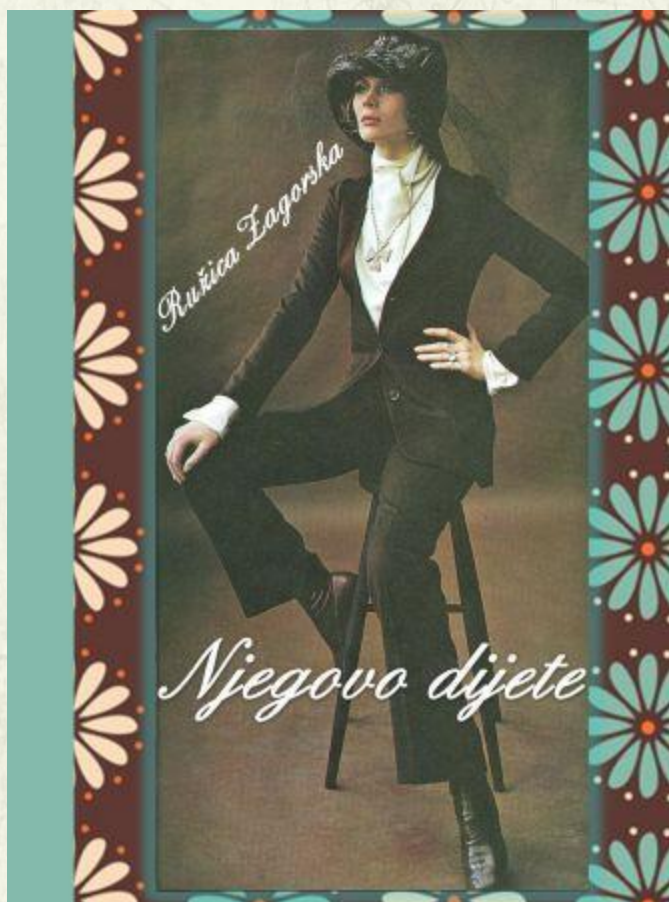

Izvor: www.politickascena.com br. 4 – svibanj 2011.

Hrvatska knjižara

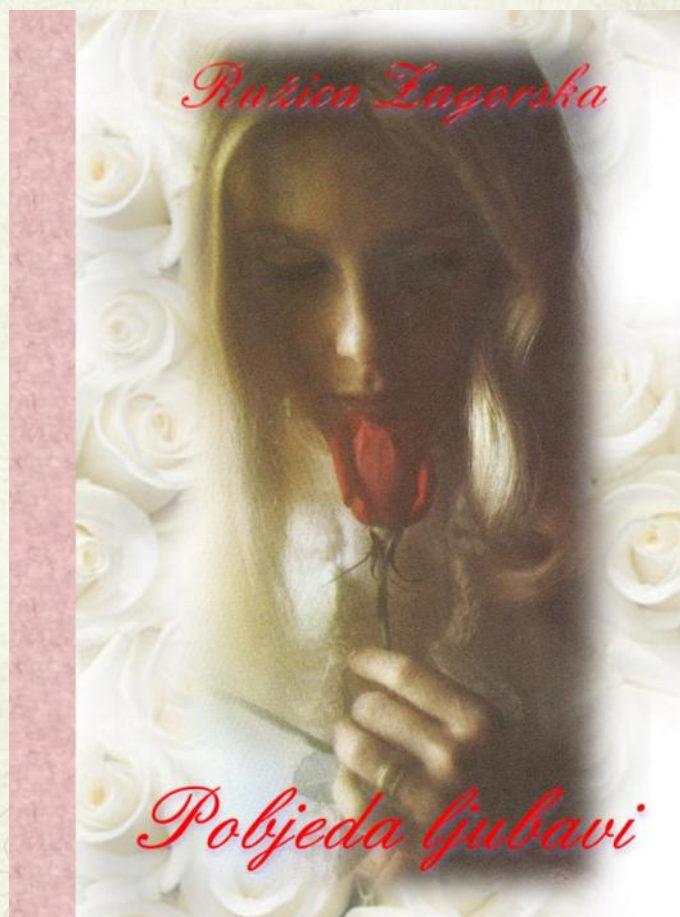
internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

Ružica Zagorska:
Njegovo dijete

Ružica Zagorska:
Pobjeda ljubavi

Pobjeda ljubavi

SREDIŠNJA KOMEMORACIJA ŽRTVAMA BLEIBURŠKE TRAGEDIJE I HRVATSKOG KRIŽNOG PUTA - U SUBOTU - 14. SVIBNJA 2011. NA BLEIBURŠKOM POLJU U AUSTRIJI

Povodom 66-obljetnice Bleiburške tragedije i Hrvatskog križnog puta, pod pokroviteljstvom Hrvatskog sabora, održat će se komemoracija u subotu 14. svibnja 2011. na Bleiburškom polju u Austriji:

U 11.00 sati

Započet će molitva (odrješenje) kod hrvatskog groba na mjesnom groblju u Unterloibachu

Oko 11.20 sati

Krenut će procesija od groblja u Unterloibachu prema Bleiburškom polju

Točno u 12.00 sati

Uz izravan prijenos Hrvatske radio televizije i Hrvatskog katoličkog radija, započet će **službeni dio komemoracije** na Bleiburškom polju:

12.00 sati: Hrvatska himna Lijepa naša

12.05 sati: Pozdravni govor izaslanika predsjednika Hrvatskoga Sabora

12.15 sati: Pozdravni govor izaslanika hrvatskog naroda iz BiH

12.20 sati: Pozdravni govor predstavnika PBV-a

12.25 sati: Molitva za žrtve Bleiburške tragedije islamske vjeroispovijesti

12.30 sati: Sveta misa

13.45 sati: Polaganje vijenaca

Počasni bleiburški vod, iz donacijskih sredstava Hrvatskog sabora, i ove je godine zakupio 25 autobusa za besplatan prijevoz hodočasnika iz Zagreba u Bleiburg.

Besplatni autobusi polazit će ujutro 14. svibnja 2011. između 5.00 i 6.00 sati s prvog perona na Autobusnom kolodvoru u Zagrebu.

Određen broj autobusa bit će dodije-

ljen udrugama iz Zagreba i okolice, koje su osigurale po 50 hodočasnika za sudjelovanje na komemoraciji na Bleiburškom polju.

Upozoravam sve hodočasnike na obvezu da sa sobom ponesu važeće putovnice. Hodočasnici bez putovnica ili s neispravnim putovnicama bit će zadržani od slovenske granične policije i vraćeni u Hrvatsku. Zamoljavamo sve hodočasnike da slijede upute hrvatskih i slovenskih policajaca kako se ne bi prouzrokovala gužva na granici i eventualno kašnjenje dolaska na komemoraciju na Bleiburškom polju.

Počasni bleiburški vod

Bleiburg, 17. svibnja 2009.

ZA KOGA NE GLASOVATI NA SLJEDEĆIM IZBORIMA

Mate Ćavar, Zagreb

S prvim svibnjem počela je i službena stranačka predizborna kampanja koju je otpočeo Ratko (Radimir) Čačić. u ime tako zvanog HNS-a (Hrvatske narodne stranke).

Tko je Ratko Čačić to najbolje znaju oni koji znaju tko su mu roditelji i kakvi su.

Prvo čime je otpočeo tu predizbornu kampanju jest da je napao svih 17 godina vladavine HDZ-a. To znači od samoga utemeljenja HDZ-a na čelu s Franjom Tuđmanom.

I za Ratka Čačića to je bila stranka opasnih namjera, što potvrđuju i njegove sadašnje izjave.

Umjesto da se ovoga starog mangupa isključi iz političkog života zbog svih afera iz vremena njegova ministროvanja, a posebice nakon ubojstva dvije nedužne osobe, eto on se i dalje kandidira za čelnu poziciju Republike Hrvatske, za koju njegova prva, glavna suradnica Vesna Pusić neprestano uzvikuje da je nastala na zločinu, dok njezin brat Zoran Pusić traži ukidanje imena Avenije Gojka Šuška...

Glasovati za Čačića i Pusiće je izdajstvo hrvatskoga naroda i R. Hrvatske!

Druga stranka koja još nosi ime Tuđmanovog HDZ-a, **nije Tuđmanova, nego Sanaderova**. A tko je Ivo Sanader dobro svi znamo.

Glasovati za ovaj HDZ znači glasovati protiv Ante Gotovine i svih hrvatskih generala i branitelja, koji su pod udarima jugokomunističkih sudova RH kao i Haaga. Glasovati za ovaj HDZ znači glasovati za arbitražu međunarodno priznate RH, glasovati za

svokolika izdajstva i poniženja i otuđenja hrvatskoga mora i kopna. Zato je glasovanje za Jadranku Kosor i Gordana Jandrokovića glasovanje za izdajstvo suvereniteta hrvatskoga naroda, koji treba nestati u EU.

Oni nas obmanjuju svim lažima: Da nema cijene ulasku RH u EU, te da ćemo morati opet k Srbima na Balkan, te da će oni posvetiti ulazak RH u EU hrvatskim braniteljima.

Kao da su se oni borili za ulazak u EU, a ne za Slobodnu Hrvatsku Državu.

Izdajničkoj kliku HDZ-a ne smije se dati nikakvo povjerenje, jer su izdali hrvatski narod i domovinu Hrvatsku u potpunosti.

Što reći za jugoizdajničku kliku Zorana Milanovića, koji je navodno dezertirao u vrijeme Domovinskoga rata, te sa svim njegovim Jovanovićima, Linićima, Stazićima i ostalim jugosatarapima.

To isto važi za Kajine i Jakovčiče, kao i za Srpsku četničku stranku Milorada Pupovca, Stanimirovića, Džakule. **Nitko od njih više ne bi smio pomoliti nosa u hrvatskom Saboru.** Ima onih hrvatskih Srba, koji su branili domovinu Hrvatsku od četnika!

Izvor: www.politickascena.com br. 4 – svibanj 2011.

SJEDNICA HRVATSKE ULJUBBENE VLADE

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec. - Zagreb

Na sjednici Hrvatske uljubbene Vlade održanoj **dne 16. travnja 2011. u Ljubljani**, umjesto u Čateškim toplicama, doneseni su sljedeći zaključci:

1. Raspored novih funkcija u Hrvatskoj Uljubbenoj Vladi

Ivo Matanović imenovan je ministrom bogoštovlja, Dragutin Šafarić ministrom obilježbe tragova komunističkih zločina na području Slovenije, Hrvoje Mirković ministrom hrvatskih branitelja, Lovorka Dragun Mirković ministrom promičbe, dok je Ivan Šegedin imenovan povjerenikom za Južno hrvatsko primorje.

2. Izborne pripreme za Hrvatski Sabor

Hrvoje Mirković imenovan je povjerenikom Svetog Hrvatskog Saveza. Osnovan je Odbor za utemeljenje Hrvatskog Uljubbenog Pokreta, hrvatske domoljubne i državotvorne stranke: dr. sc. Tomislav Dragun, Dragutin Šafarić i Ivo Matanović. Odabir predloženika za izbore u Hr-

vatski Sabor bit će izveden na sljedećim sjednicama Hrvatske Uljubbene Vlade.

3. Predstavljanje programa Hrvatske Uljubbene Vlade u Crngrobu

Predstavnici Hrvatske Uljubbene Vlade sudjelovat će u radu svečanosti na Crngrobu, koja će se održati 29. svibnja 2011.

4. Financijski i gospodarski projekti iz sredstava Europske Unije

Ide se s obogaćenim projektom "Branitelji u polju", koji će se službeno odrediti kao "Naravno hrvatsko gospodarstvo". Ustrojit će se u tom smislu Gospodarski konzorcij za ulaganja sredstava Europske Unije u Republici Hrvatskoj, pomoći će se obnova rada Hrvatskog Domovinskog Fonda, potaknut će se rad Foruma Hrvatskih i slovenskih gospodarstvenika.

5. Rezolucija o hrvatskim braniteljima

Hrvatska Uljubbena Vlada donijet će rezoluciju u svezi sa sustavnom pljačkom braniteljskih fondova.

ZAŠTO PRIJE POPLOČAVANJA TREBA ARHEOLOŠKI ISTRAŽITI POLJANU RUĐERA BOŠKOVIĆA?

Divo Bašić, Dubrovnik

Lukša Beritić, Ubikacija nestalih građevinskih spomenika u Dubrovniku, *Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji*, 10, Split, 1956, str. 28-29, 52-53, 76-77, kaže da je crkva Sv. Križa (Sv. Jelene) bila na mjestu najjužnije kuće bloka koji s istočne strane zatvara Boškovićevu poljanu. Samostan dominikanki Sv. Mihajla Anđela nalazio se podno stubišta 'Uz Jezuite'. Samostan i prigradna crkva (kapela) Sv. Trojstva, za koju Matijašević kaže da je zamjetno izgrađena prije samostana, **nastradali su u potresu 1667. godine. Lavlja vrata (Porta leonis)** također se nisu očuvala, a po mišljenju Lukše Beritića nalazila su se na položaju donjeg dijela stubišta 'Uz jezuite' na mjestu gdje se produženje Ulice Lučarice križalo s crtom sjevernih zidina staroga grada. On ne prihvaća mišljene M. Medinija (*Starine dubrovačke*, Dubrovnik, 1935, str. 148) koji je smatrao da dubrovački Statut spominje ulicu koja ide od *porta Leonis* za koju se kaže da ide ravno do Place (*Campus*), navodno Ranjinina ulica koja je presvođena baš na mjestu kuda je prolazio zid staroga grada, te je Medini mislio da je možda taj svod označavao „položaj gradskih vrata Lava“. Neki kroničari donijeli su priču i o Radoslavu - Pavlimiru koji se zajedno sa svojim vratio (iz Rima), te na mjestu današnjeg Dubrovnika izgradio „kulu Lave“.

Spomenimo nazivom slična vrata, bez daljnjih većih analogija. Znamenita Lavlja vrata u grčkoj Mikenji (izgrađena oko 1250. pr. n. e.) imaju veliki monolit trokutastog oblika s dvije „lavice“ koji se nalazi iznad divovskog kamenog nadvratnika kao svojevrsno odtećenje pritiska bedemskih kamenja. Ploča od tufa (poroznog i laganog kamena iz okolnih stijena) ispunja to trokutno polje prikaza dviju „lavica“ između kojih je reljefno naznačen „stup“. Kiklopskim zidom (visokim 17 m i širokim 3-8 m) pojačana je mikenska akropola (sredinom

XIV. st. pr. n. e.). U blizini tih Lavljih vrata pronađeni su grobovi u tzv. „prstenu A“ unutar akropole (datirani u vrijeme oko 1550.-1500. pr. n. e.). Ovdje nećemo ulaziti u dataciju i dr., ali monumentalnost svakako fascinira.

Inače, *Lave (Labes)* su (donekle i općeniti) **stari nazivi za južni dio Dubrovnika**. Sestra Andrije Daura, Zueta (Cvijeta?), spominje se 1283. u zalogu kuće koja je bila na „Laue de campo“, sa strane (pekarske?) peći (nad)biskupskog posjeda. (J. Lučić, *Spisi dubrovačke kancelarije*, II, Zagreb, 1984, str. 104, br. 454). U oporuci Mafine, žene Matije de Dumčji, dotična Mafina „pri čistoj i zdravoj pameti“ napravila je 1397. testament o svojoj kući, koja je u „kaštelu“ (*in Castello*), te je također izrazila želju u svezi njezinog vrta koji je bio *ad lavens* (*melius laves* - bolje/ ispravnije *laves*). (J. Lučić, *Spisi dubrovačke kancelarije*, IV, Zagreb, 1993, str. 333, br. 1397).

Početkom XV. stoljeća podignut je **hospital (ubožište) Budačića** koji se u kasnijim dokumentima spominje kao „ospital Sv. Petra Klobučića“ (zbog obližnje crkve) ili *hospital Sancti Petri alle Lave* i *hospital ad Lave/-ad Lavas* i *spedale de S. Pietro alle fosse*. (R. Jeremić - J. Tadić, *Prilozi za istoriju zdravstvene kulture starog Dubrovnika*, II, Beograd, 1939, str. 178).

Štogaod se pronašlo ispod Poljane Ruđera Boškovića, **neće se pronaći ako se prethodno ne**

istraži „do živca“, kako bi rekli arheolozi, tj. do tvrdog tla (kamena) bez mogućnosti daljnjih nalaza. Štoviše, ovisno na kojoj se dubini pojavi tvrdo tlo, trebalo bi i to dodatno iskopati i poravnati, te iskoristiti prostor za prezentaciju eventualnih nalaza ili sam Boškovićev dom ili muzej ispod budućeg pločnika. Nadam se da popločanje neće biti kao ono ispod mosta od Ploča/Revelina (iznad izvlačilišta/istežališta za barke) od crnih tzv. „granitnih“ (čitaj: asfaltnih) kocki jer ono je prava katastrofa. **Onakve kocke postavljaju na benzinskim postajama.**

ZMAJ OD TANAIISA IVAN BIONDIĆ IZBAČEN SA SJEDNICE HAZU-a

Denis Derk, www.vecernji.hr

Biondić je pokazivao i mali poster na kojem je pokušao dokazati da je HAZU podčinjen Srpskoj akademiji znanosti i umjetnosti te je zatražio i pomoć novinara Denisa Kuljiša

Na dostojanstvenoj akademiji u povodu 150. rođendana HAZU-a, koju je, baš kao i nedavnu Dinamovu proslavu režirao Krešimir Dolenčić, incident uoči početka izravnog TV i radioprijenosa izazvao je dr. Ivan Biondić, inače član Družbe Hrvatskoga zmaja kao Zmaj od Tanaisa, aktivan u društvu za proučavanje podrijetla Hrvata i vrlo čest gost na tribinama Matice hrvatske na kojima se govori o povijesti Hrvata.

Redari HNK uz podosta neugodnog naguravanja udaljili su ga iz prvog reda partera koji je bio rezerviran za redovite članove HAZU-a, a oko Biondića su se u jednom trenutku našli i pripadnici osiguranja predsjednika Republike i Sabora. Biondić je pri tome pokazivao i mali poster na kojem je pokušao dokazati da je HAZU podčinjen Srpskoj akademiji znanosti i umjetnosti te je zatražio i pomoć novinara Denisa Kuljiša.

Za raskošnog domjenka koji je pripremila Podravka, Biondić je ponovno pokušao ući u HNK, ali su redari kazališta bili neumoljivi, a u proboju na središnju proslavu Akademije koja je do hrvatske neovisnosti bila Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti, Biondiću nisu pomogli ni brojni prijatelji i poznanici iz akademske zajednice.

PISMO HRVATSKOJ AKADEMIJI ZNANOSTI I UMJETNOSTI, AKADENIKU ZVONKU KUSIĆU, PREDSJEDNIKU

HAZU je u svjetskim razmjerima bezvezna, kokošarska ustanova

Dragi mi prijatelju Zvonko,

Budući da nam nije odvraceno otvoreno pismo, radije se obraćam prijateljski-kolegijalno; dakako, nimalo manje kritički prema Tebi i Sebi, dakle, akademskoj eliti kojoj, štogod to značilo, s pravom (ne)pripadamo. Naravno, uz

malu si pozicijonu prednost, glede mi iskamčena mandata od vlastita naroda/nacije.

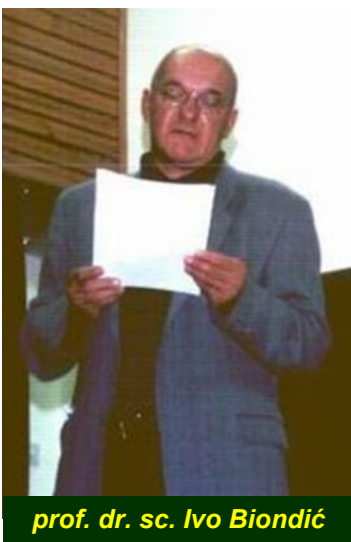
Povod je osvrtnica: Denis Derk, "Zmaj od Tanaisa Ivan Biondić izbačen sa sjednice HAZU-a" (portal www.vecernji.hr), odakle se se ta bezgrešnjacka d(e)rkačina razlila i na

ine portale: "Ivan Biondić na silu pokušavao ući na proslavu 150. rođendana HAZU" (portal www.dalje.hr).

Što, međutim, kažu činjenice o i oko toga navodna skandala, koje kao svako dobro žutilo, Bezgrešnjak nije imao potrebe provjeravati.

1. Nakon pretprošlo-subotnjeg s-nogu-susreta u Tvojoj rodnoj urbanoj Tkalči jedvice si prihvatio moje opravdanje: da nisam, namjerice, ignorirao Tvoju GSM-poruku. Naime, dobih nedavno novi moderni mobitel, koji mi ostaje, gotovo, nesvladiva enigma. U žurbi samo si nabacio, da Ti se javim tajnici, glede **osiguranja mi karata za svečanu sjednicu.**

1.1 S tim u svezi, dva-tri dana kasnije, odoh trkomice u Besmrtarij, gdje inače, nakon prijave na Porti, gotovo nagoniski, hitam u prizemni pišaonik, što je navodno specijalno adaptiran za, pri posjeti, premilu nam britansku kraljicu Elizabetu, Zmajicu od Bleiburških žrtava i Križnoga puta.

prof. dr. sc. Ivo Biondić

Dakako, nisi me mogao primiti, već je dragi portir odnio Ti kolače moje najmilije, koja je isto energična i lijepa kao Tvoja, te donio papirić s telefonskim brojem predrage g-đe Poletu-Ružić (48.95.144).

1.3 Nažalost, uza svu svoju upornost (lako je iščitati moje očajno pritiskanje gornjega broja) nije uspostavljena komunikacija i, s tim u svezi, povijesna šansa da posve protokolarno sjednem, pa i uz pozamašnu Kuljišad, koja očito dijeli simpatije nacionalnog nam Pantheona.

2. Ipak, osjetih s da to sve neće dobro proći. Već je počelo u tramvaju, gdje sretoh dragu mi prijateljicu Ingu Depolo-Bučan, suprugu mi prijatelja, ako smijem reći, akademika Borisa Bučana. Kako ona nije pokazala zanimanje za tu paradu, posve dobrohotno, prepustila mi je svoje mjesto u sredini prvoga reda, uz dragoga mi Borisa.

2.1 Tako se jedva, uz malo guranja, probih do protokolarnog stola, gdje mi je nakon malo žustrije razmjene riječi gorespomenuta šefica protokola, uza svu zbunjujuću ispriku, osigurala kartu: balkon lijevo 4. red sjedalo 5 i 6.

2.2 "Lijevi balkon", na taj način, ukazao mi se gotovo idealnim za moj naumljeni performance-prosvjed, što ga je nadahnula Krležina Pijana novembarska noć 1918, inače, memoarističko-naknadno-pametna rekonstrukcija njegova jednoga javnog skandala.

2.3 Naime, tamo negdje u pola tvojega svečana izlaganja, uz pripremljenu parolu (J)HAZU TALAC SANU-a, snažno bih krležijanski podviknuo "Dosta tih akademskih laži", što se roje po crti još uvijek dominantne "jugomasonsko-boljševičke kriterologije".

3. Srećom se to nije ostvarilo, ne samo što bi to bila loša replika, već usuprot Viskovićima i inim iz Krležistana ne držim mnogo to Fritza, koji je u spomenutoj Pijanidi sasjekao umnoga Stjepana K. Sakača, tj. priču o Horoathosu s utoka Tane (Dona) u Azovsko more. Posredno tome, i

mene kao Zmaja od Tanaisa.

3.1 Valjda me je to nagonski i odvelo na Ingino mjesto u sredini prvoga reda, gdje mi se dragi Boris više nego obradovao. Ubrzo, svjestan stršidbe u prvom redu, zamijenio sam mjesto (red iza) s dragom, upravo amblematičnom, akademkinjom Verom Horvat Pintarić.

Bože moj, kako sam se ugodno osjećao među tim našim besmrtnicima iz prvih redova, koji su me kao stari poznanici (kolege i prijatelji) prihvatili kao svojega. Izim blagoga fra Bratulićeva slatkasta moraliziranja, vjerojatno, što sam poodavno raskrstio s njegovom ćirilometodologijom, koja teško više ima prođu i u prosječnom dječjem vrtiću.

3.3 Međutim, onkraj mi obvezatna Kirova načela, ipak me spopala i blaga oholost. Pače, pravio sam se važan, biti u prvom redu (a nemaš akademskog certifikata), mašeš svima (kao da si im ravan); mahao sam malo prkosno, posebice, dragom prijatelju-matematičaru (Pečarić) koji je sjedio tek u petom redu iza mene.

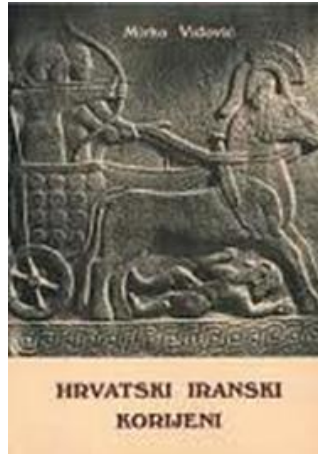
4. S tim u svezi, vjerojatno, me je ubrzo pristigla i opravdana kazna. O tome, posve korektno, Derk piše: "Redari HNK uz podosta neugodnog naguravanja udaljili su ga iz prvog reda partera koji je bio rezerviran za redovite članove HAZU-a, a oko Biondića su se u jednom trenutku našli i pripadnici osiguranja predsjednika Republike i Sabora". Aferim!

U prvi mah, ono "samo preko mene mrtva", htjedoh se otimati, ali uz bojazan, glede lomljenja kojega rebra, ubrzo sam popustio. Dalje, Derk piše: "Biondić je pokazivao i mali poster na kojem je pokušao dokazati (to je do aksiomatike dokazano – op. a.) da je HAZU podčinjen Srpskoj akademiji znanosti i umjetnosti te je zatražio i pomoć novinara Denisa Kuljiša". Zašto me potonji nije zaštitio, on će to valjda negdje opisati?

4.2 Na diskretnu preporuku policije, koja nije ništa incidentalno vidjela u mojemu ponašanju (pače, nema nikakve policijske prijave), ipak sam dragovoljno napustio

HNK. Naime, policija me dobro poznaje iz facebook prosvjeda, gdje se stupalo pod osvještenom mi parolom "Marš odgovornog društva" (MOD). Naime, naspram zatvorena vs. otvorena društva, riječ je o novoj paradigmi društvene odgovornosti.

4.3 Ukratko, sklonio sam se na obližnje padine Kavkaza, gdje sam pročitao sve novine, malo hrkao, popio kavu, časkao s legendarnim profesorom Friganovićem. Dakako, potomjega sam pitao za njegove đake-geografe: ne može prežaliti pametna Šterca koji dok je ratovao, drugi se prosječni, glede si razvijena feletarenja, uspinjao po Bog-te-pitaj čijim "meridijanima".

4.4 Tako nervozno zureći kroz prozor "Kavkaza", glede očekivane hore za željkovani domjenak, napokon sam jurnuo prema HNK-u. I to nije posve, derkovski točno: "Za raskošnog domjenka koji je pripremila Podravka Biondić je ponovno pokušao ući u HNK, ali su redari kazališta bili neumoljivi".

4.5 Naime ta je neumoljivost ubrzo slomljena, glede mi strastvene upornosti (kada je iće i piće u pitanju), ali i dirljive potpore desetine uglednih akademika, koji su me (možda, što to ne dira njihov džep), gotovo na silu, htjeli ubaciti u domjenluk. Ipak, **presudna je bila Tvoja intervencija**, tako da je moja muka i, tobožnje, poniženje bilo debelo naplaćeno.

4.6 Problem je, međutim, nepotrebno nastao kada su mi Lekine postrojbe (posluga iz Westina), prema dogovoru, spakirale pozamašne ostatke za mitnehen (što, inače, činim: razvijajući domjenkologiju, kao teorijsku i praktičnu disciplinu). Naime, to je na licu mjesta rekvirirano (HNK-zaštitari), što će mi osjetiti skromni kućni budžet, a još (jedna) višebrojna obitelj nezaposlena branitelj. Tko to koga hrani/štiti?

5. Ipak, privedimo kraju ovu nam neuspjelu krležijadu (što ti je loša literatura), uz moguće temeljne preporuke (zaključke):

(a) u nikom slučaju, vodeći računa o šaroliku vlasništvu Bezgrešnjaka, ne želim ništa demantirati (posebice, zazivati duševne boli i tsl.), jedino ako to ne zapeče svijest i savjest za to, čini mi se, zadužene Ružice Cigler;

(b) isto tako, nepotrebno bi bilo sada istraživati: tko je na noge podigao HNK-ove i pantovačko-saborske sigurnosne postrojbe da "likvidiraju" čovjeka, čiji je jedini crimen što je uspostavio MOD na ulici i koji, jednostavno, želi da njegova "HAZU ne bude talac SANU". Ni manje, ni više!

(c) hoće li se, s obzirom na sve to, netko nekom ispričati, poslati demant ili ispravku (blaže rečeno, da je sve to samo neželjeni nesporazum), o tome, dragi mi Zvonko, možeš (i) ti odlučiti. Ipak, ako Ti je teško, neka teret ostane na mojim leđima.

6. Naposljetku, znam samo jedno: a tako je načelno dogovoreno s mnogim nazočnim prijateljima-kolegama academicima i suborcima ("do zdrave pameti, naše ili vaše"), kako lijeve tako i desne posvjedočenosti, da se mora što prije prići stvarnoj preobrazbi nacionalnog nam Panteona. Međutim, tu nije dostatna Tvoja radoholičarska paradigma, što je ustrojena po crti Bolnice "Dr Mladen Stojanović", tj. da je Akademija - klinika, a Razredi – poliklinike. I to (ni)je to! Haulik redivivus!

SCIENTIAM CUREMUS!

ZAVNO(H)AAGISTAN NO PASERAN!

Predsjednik Savjeta
identitetske sigurnosti ZDPPH:
General HV Ante Roso, v. r.

Dopredsjednik
i glasnogovornik ZDPPH-a:
prof. dr. sc. Ivan Biondić
Zmaj od Tanaisa v.r.

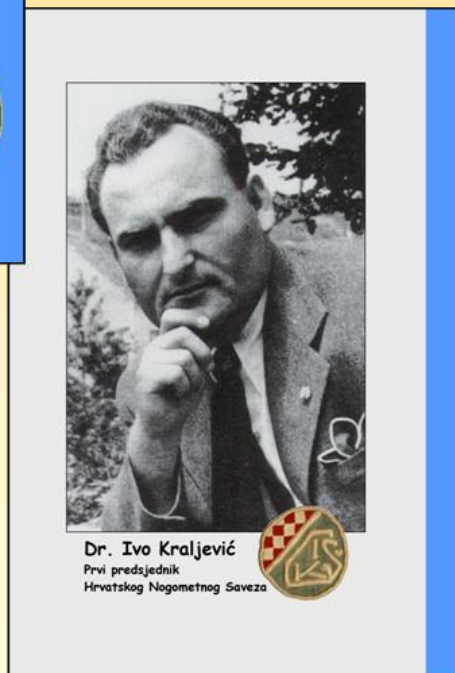
Ognjište

Nakladna zadruga
Zagreb, Pete poljanice 7
e-mail:
naklada.ognjiste@gmail.com

Nova knjiga!

Sve o povijesti
Prvog Hrvatskog
Gradjanskog
Športskog Kluba
Zagreb
na 944 stranice

Dr. Ivo Kraljević
Prvi predsjednik
Hrvatskog Nogometnog Saveza

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com

ISLAMSKA ZAJEDNICA U BIH JE GLAVNI STUB GENOCIDNE DAYTONSKE BIH

dr. Vahid Sendijarević, Sarajevo,
GLASNIK Nacionalnog kongresa
Republike BiH - br. 722

Od muslimana se zahtijeva da budu slobodni ljudi

U petak 22-gog aprila 2011-te u vijestima na "Public" (narodnom/javnom) radiju u Americi ujutro u osam sati po istočnom Američkom vremenu prenesena je izjava mladog advokata iz Bahreina koji je izbačen sa posla jer je učestvovao u demonstracijama protiv Sultana. Da potsjetimo, Sultan Bahreina je pod zaštitom Kralja Saudijske Arabije, koji ima potpunu vlast nad stanovnicima Saudijske Arabije kao svojim podanicima. Na pitanje novinara šta će sada bez posla, mladi advokat iz Bahreina je odgovorio **da su plata i posao ništa u poređenju sa slobodom. Da bez slobode njemu ne trebaju niti posao niti plata.**

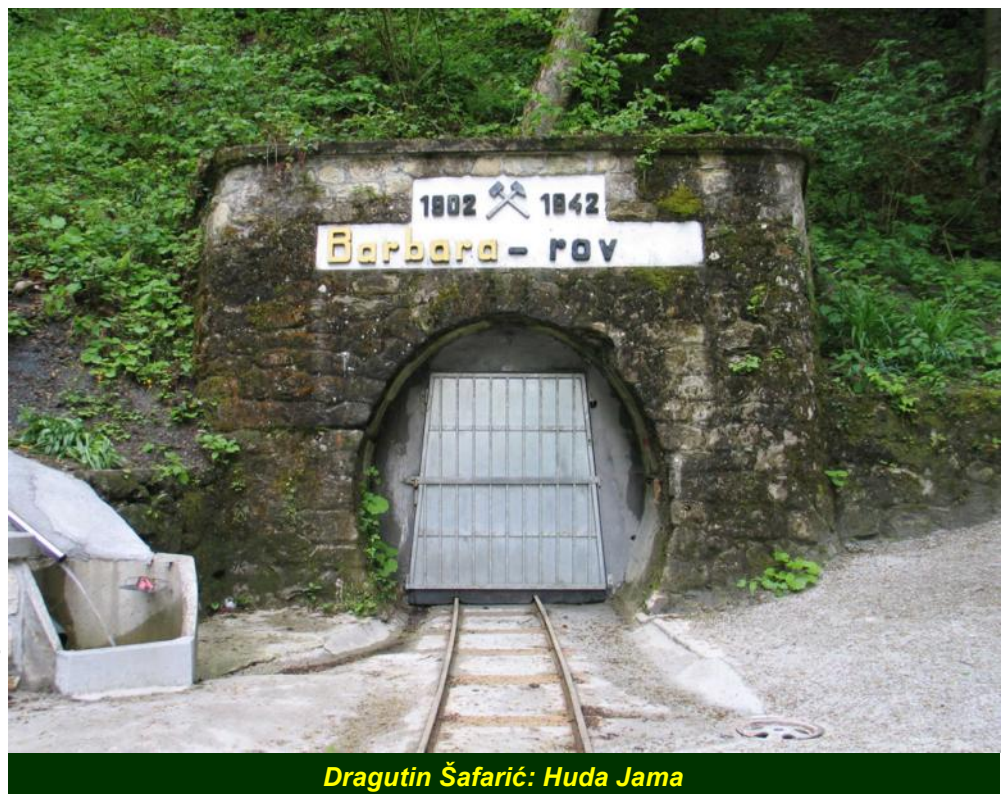
Istog dana dolaze vijesti iz Sirije da su desetine mladih, starih i djece ubijeni nakon džume (molitve u petak) u demonstracijama za slobodu protiv režima koji vlada pod uslovima vanrednog stanja preko trideset godina. Vanredno stanje znači ono stanje gdje su ukinute sve građanske slobode, uključujući slobodu političkog organizovanja, slobodu govora, itd. Građani Sirije su ustali u borbu za slobodu po cijenu svojih života i života njihovih najdražih.

Od vremena revolucije u Tunisu i Egiptu, pa do danas, iz Arapskih zemalja čujemo stalno ponavljaju izjavu da je narod pobijedio strah od tirana i da **prijetnja smrću ne može zaustaviti narod na putu do slobode.**

Karen Armstrong, u uvodu dopunjenog izdanja njene knjige "Islam – Kratka Istorija" (Modern Library, 2002) kaže: "Njihova sveta knjiga, Kur'an, im [muslimanima] je dala **istorijsku misiju**. Njihova glavna dužnost je bila da se **uspostavi pravedna zajednica** u kojoj svi članovi, i oni najslabiji i nemoćni, su bili tretirani sa punim respektom [poštivanjem]". Ona dalje kaže da **za muslimane život bez slobode nema smisla**. Muslimanima je meditiranje o političkim događajima svoga vremena i prošlih vremena ono što je Hrišćanima doživljaj ikone.

Diskutovati o značenju slobode prema Kur'anu ima smisla samo za one koji vjeruju da je Kur'an Svjetlo i Uputa čovječanstvu. Za one koji ne vjeruju u Kur'an kao Božiju uputu, potpuno je irelevantno šta piše u Kur'anu.

Budući da Islamska zajednica u Bosni i Hercegovini u samom nazivu organizacije i u svom praktičnom djelovanju, koje uključuje izdavanje licence za obavljanje dužnosti profesionalnog imama za muslimane BiH, bez obzira gdje živjeli i umirali, predstavlja autoritet u tuma-

Dragutin Šafarić: Huda Jama

čenju Kur'ana, po definiciji je opravdano mjeriti ponašanje i političke stavove Islamske zajednice u BiH sa tekstom Kur'anske objave.

Osnova svake vjere, bolje rečeno stub svake vjere, pa i Islama, je odgovor na pitanje **koja je razlika između čovjeka i svih drugih bića u odnosu prema Bogu, Stvoritelju svega što postoji.** Neki će reći da se čovjek od ostalih bića razlikuje po tome što ima razum. Iz Kur'ana se može vidjeti da i meleki (anđeli) imaju razum, jer su postavili pitanje Bogu zašto za svog namjesnika na zemlji postavlja čovjeka koji će na njoj nered činiti i krv prolijevati [Kur'an, Sura II-30]. Neki će reći da se čovjek od svih bića razlikuje u odnosu prema Bogu po tome što čovjek ima slobodnu volju, slobodu izbora da uradi dobro ili loše, a da druga bića nemaju taj izbor. Iz Kur'ana ćemo vidjeti da i džini imaju i razum i slobodnu volju. Iblis je odbio Božiju naredbu da se pokloni čovjeku, a meleki su tu naredbu poslušno izvršili [Kur'an, Sura II 34; VII 11-18; XV 28-38; XVII 61-65; XVIII 50; XX 115-116; XXXVIII 71-85].

Zašto se Iblis otvoreno pobunio protiv Božije naredbe da se pokloni čovjeku po cijenu strašne kazne da vječno boravi u džehenemu (paklu)? Pa zato što je Gospodar svih svjetova stvorio čovjeka za svog namjesnika na zemlji, a

ne džina ili nekog drugog od svojih stvorenja, a Iblis to nije mogao prihvatiti. To je ono po čemu se čovjek razlikuje od svih drugih bića u odnosu prema Bogu. **Čovjek je Božiji namjesnik na zemlji.** Čovjek je prvi do Boga. Biti prvi do Boga, biti Božiji namjesnik na zemlji je teška obaveza, koju je mogao prihvatiti samo neko ko je lakomislen kao što je čovjek [Sura XXXIII 72].

Čovjek je prihvatio pravo i obavezu da bude Božiji namjesnik na zemlji pod uslovom da nikada niti pod bilo kojim okolnostima stavi bilo koga ili bilo šta između sebe i Boga. **Po Kur'anu rob i slobodan čovjek nisu jednaki** [XVI 75].

U Islamu ima **samo jedan neoprostiv grijeh (sirk), a to je staviti bilo koga između sebe i Boga. Smrtni grijeh je pristati na život pod tiranijom, živjeti pod vlašću uspostavljenom agresijom i genocidom, pristati na život potlačenog čovjeka i ne boriti se za slobodu** [Kur'an, Sura IV 97-100].

Prihvatanjem daytonskog ropstva Islamska zajednica se suprostavila principima islama

Na argumentovane optužbe da je Alija Izetbegović odogovaran za čin veleizdaje jer je kao Predsjednik Republike BiH pristao da se kao rezultat agresije i genocida suspenduje legalni ustav Republike BiH i da se bez procedure propisane Ustavom Republike BiH usvoji genocidni Daytonski ustav kojim se ukida Republika BiH, a uspostavljaju genocidnih tvorevina Federacije BiH i Republike Srpske. Islamska zajednica odgovara da Alija nije imao drugog izbora jer ga je na to natjerao Holbruk.

U članku Enesa Ratkušića objavljenom 15-tog aprila 2011-te pod naslovom "Internet 'novinarstvo' u očima nauke" ironično se

Dragutin Šafarić: Huda Jama

Dragutin Šafarić: Huda Jama

postavlja pitanje da li je to Alija bio najmoćniji čovjek Evrope u ratnim godinama pa da je mogao spriječiti podjelu Bosne, sugerišući da je on bio nemoćan i da je normalno da je pristao na sve što je "tražio" Holbruk i tamo neki svemoćni svijet.

Naravno, članak Enesa Ratkušića bi bio bezvrijedni pamflet zbog kojeg ozbiljni ljudi ne bi trebali da troše niti jednu minutu svog vremena da nije dobio **mjesto na web-stranici Islamske zajednice** u BiH i time postao zvanični dokument Islamske zajednice, a stavovi izneseni u članku dobili su značaj zvaničnog stava Islamske zajednice u BiH u odnosu na rat u BiH, agresiju, zločin genocida i Daytonsko uređenje BiH.

Člankom gospodina Ratkušića, Islamska zajednica se obraća Bošnjacima i pokušava da im proda staru prevaru, koja sve teže prolazi kod Bošnjaka, da je sudbina određena voljom moćnih, da su lideri "muslimanskog naroda" u BiH samo izvršavali volju moćnih, i prema tome ne mogu biti niti su odgovorni što su svoje potpise stavili na izdajničke dokumente kojima je nagrađena agresija i genocid.

Na osnovu internacionalnog (međunarodnog) prava, svaki ugovor potpisan pod prisilom je nevažeći. Da bi se jednom za uvijek zaustavile optužbe za izdaju protiv Alije Izetbegovića i

drugih "muslimanskih" lidera u BiH, sve što je trebala da urade je da potpišu izjavu da sve što su dali u Daytonu i što su dali prije i poslije Daytona sa svojim potpisima je bio rezultat prisile. Naravno, uz izjavu trebali su navesti dokaze o sredstvima i metodama kojima su bili navodno prisiljavani da stavljaju svoje potpise na dokumente koji sada služe kao dokaz njihove izdaje. Međutim, **kada se iz rata i genocida izađe sa bogastvom koje nije postojalo prije rata**, teško

je govoriti o potpisima pod prisilom.

Naravno, Islamska zajednica u BiH nema nikakve dokaze da je bilo ko od tzv. muslimanskih lidera potpisao nešto pod prisilom.

Alija Izetbegović je svojim potpisima počinio sark i izdao Ustav Republike BiH

Činjenica je, koju Islamska zajednica ne pobjija, da se Izetbegović prilikom inauguracije za predsjednika Republike BiH zakleo da će i po cijenu života čuvati ustav i granice Republike BiH.

Izetbegović je odgovoran za izdaju ne samo po osnovama odredbi Ustava Republike BiH po članu 155, nego i po osnovu Kur'anskih odredbi, koje su uputa i obaveza (farz) onima koji se nazivaju muslimanima.

Njegova odgovornost po Kur'anu je dvostruka.

Prvo, prekršio je ugovor (zakletvu) [Kur'an, Sura IX 4] prilikom inauguracije da će i po cijenu života čuvati Ustav i granice Republike BiH. Čak i pod uslovom da je ostao sam u odbrani domovine (a nije), Alija Izetbegović nije imao pravo da prekrši zakletvu i svojim potpisima legalizuje osvojeno agresijom i genocidom.

Po Kur'anskim odredbama, on je time počinio težak grijeh.

Dragutin Šafarić: Huda Jama

Da se ne zaboravi, Stjepan Tomašević, posljednji Bosanski kralj je odabrao smrt radije nego da Otomanskoj imperiji preda Bosnu sa svojim potpisom.

Ako je istina da je Alija Izetbegović stavio svoje potpise zbog pritiska moćnih, onda je **počinio neoprostiv grijeh po Kur'anskim odredbama** jer je **između sebe i Boga stavio moćnike**, počinio je sirk.

Kako je moguće da Islamska zajednica ne vidi grijeh kada predsjednik države prekrši zakletvu (ugovor) sa narodom koji ga je izabrao na tu poziciju. Kako je moguće da Islamska zajednica ne vidi da je neoprostiv grijeh da bilo koji čovjek, a pogotovo predsjednik jedne države stavi između sebe i Boga stavi Holbruka, Ameriku ili bilo koju drugu silu na svijetu? Naravno da **hodže znaju da je to neoprostiv grijeh** (sirk) po Kur'anu. Odgovor je jednostavan, **Islamska zajednica u BiH je jedan od glavnih stubova genocidne Daytonске BiH.**

Islamska zajednica u članku Enesa Ratkušića postavlja pitanje motiva onih koji optužuju Aliju Izetbegovića i Mustafu Cerića za izdaju Republike BiH.

Naš motiv je u javnom domenu od prve optužnice Alije Izetbegovića za veleizdaju Republike BiH iz maja 1994-e godine. Motiv je borba za Republiku BiH, onakvu za kakvu su se građani izjasnili na referendumu o njejoj nezavisnosti u njenim internacionalno priznatim granicama u kojoj je svaki njen građanin bio suveren na svakoj stopi njene teritorije.

Da podsjetimo Islamsku zajednicu u BiH i hodže "Neprikosnoveno je i

neotuđivo pravo i dužnost građana, naroda Bosne i Hercegovine i pripadnika drugih naroda koji u njoj žive da štite i brane slobodu, nezavisnost, suverenitet, teritorijalni integritet i cjelokupnost i Ustavom utvrđeno uređenje Republike" [Ustav Republike BiH, član 154].

"Niko nema pravo da prizna ili potpiše kapitulaciju, niti da prihvati ili prizna okupaciju Republike Bosne i Hercegovine ili pojedinog njenog dijela. Niko nema pravo da spriječi građane Republike Bosne i Hercegovine da se bore protiv neprijatelja koji je napao Republiku. Takvi akti su protuustavni i kažnjavaju se kao izdaja Republike. Izdaja Republike je najteži zločin prema narodu i kažnjava se kao teško krivичno djelo" [Ustav Republike BiH, član 154].

Za pripadnike Islama među onima koji se bore za Republiku BiH, obaveza je i da se bude pravedan i da se svjedoci protiv izdaje, "...Allaha radi, pa i na svoju štetu, ili na štetu roditelja i rođaka..." [Kur'an, Sura IV 135].

"...A Allaha se boje od robova Njegovih – učeni. Allah je, doista, silan i On prašta" [Kur'an, Sura XXXV – 28].

PRVI SVIBNJA I HRVATSKI RADNIK

Mladen Schwartz, Zagreb

Hrvatska braćo i sestre!

Proslavili smo, i trebali smo proslaviti, Deseti Travnja. Danas je Prvi Svibnja, ili, kako ga se sjećamo iz vremena jugotamnice naroda, takozvani „prvi maj“. Nije li on blagdan, nije li on sinonim pokojnoga marksističkog komunizma, njegove demagogije i razbijanja naroda na suprotstavljene klase? Nije li, za razliku od nacionalnoga Desetog Travnja, to ipak internacionalni, nadnacionalni i protunarodni dan, kojega se bolje ne prisjećati?

Istina je da prvoshivanjske svečanosti korijene u socijalističkom pokretu XIX stoljeća. Nadnevkom se obilježavaju krvavi radnički prosvjedi iz Chicaga 1886, i isprva je uspomenu na ovu epizodu njegovao pokret međunarodne ultraljevice. Ali radnika se može štovati i ako ga se ne mistificira u nekakvu posebnu, progresivnu, po definiciji poštenu klasu, koja ima povesti i dobiti rat protiv natražnjačke i ne-ljudske buržoazije. Dapače, shvatimo li radništvo kao zbiljski stališ u cjelini narodnog organizma, koji valja čuvati zajedno, a ne razbijati na rivalske frakcije, odat ćemo i radniku prim-

jereno mu štovanje.

Nije slučajno da se socijalistički „prvi maj“ ubrzo počeo slaviti i u „buržujskim“ državama liberalne demokracije, a jednako tako i u autoritarnim režimima nacionalnoga zdravlja i spasa, ustrojima radikalne desnice kakvi su, u protimbi spram tiranskoga komunizma kao i dekadentnoga parlamentarizma, počeli nicati diljem Europe dvadesetih godina prošloga stoljeća.

Prvi Svibnja obilježavaju jednako Roosevelt i Churchill, Staljin i Tito i Mao Zedong, Mussolini i Hitler. **Dan hrvatskoga radnika slavio se i u godinama Nezavisne Države Hrvatske**, koja je u najtežim uvjetima štitila radnički stališ, gradila radnička naselja, štovala dostojanstvo rada i radnika. U Ustaškim načelima, usput rečeno, zapisana je i skoro marksistička tvrdnja kako je izvor sviju vrijednosti – rad. **Prvi put blagdan je u Hrvatskoj proslavljen 1942.** Poglavnik je toga dana primio izaslanstva hrvatskih radnika i seljaka i govorio im o društvenoj pravici u novostvorenoj Državi. **A niti nekoliko dana pred slom 1945 nije se zaboravilo na Državni blagdan rada.** Tom prigodom u zagrebačkoj Radničkoj komori govorio je **državni savezničar (vođa sindikata) Ivan Oršanić**, i zatražio da se **Država mora ušćuvati pod svaku cijenu.** Ta bilo je vrijeme drugačijih prioriteta. **Danas se „pod svaku cijenu“ ruši Država potonućem u Euniji.**

Danas se „pod svaku cijenu“ ruše i dostojanstvo i prava hrvatskoga radnika. Važno je da su se **nakotile već skoro bezbrojne parazitske udruge sindikata**, koje se bez ikakva uspjeha beskrajno natežu sa svojim pajdašima iz vlasti, a bilo bi daleko bolje da se te sindikaliste časno pomete, da se sami pošteno maknu, te njihova izobilna, koliko i nezavrijeđena beriva podijele – umjesto

Izvor: www.politickascena.com br. 4 – svibanj 2011.

ponižavajućega maksimirskog graha, umjesto gladi što ju je ovaj nenarodni regiment namijenio svojim podanicima – da se podijele hrvatskom radniku, kojega su puna usta otuđenim sindikalistima jednako kao i vladajućim izrodima.

Danas, umjesto da svim silama skrbi za hrvatski radnički stališ i cjelinu nacionalne zajednice, svojim usrljavanjem u Euniju izdajnička nam klika stavlja u izgled slobodnu invaziju nepreglednih masa egzota, čija će jeftina radna snaga hrvatske radnike još jednom otjerati u *pečalbu*, ovoga puta konačno bez povratka. I malo treba onima neosvještenima – jer još uvijek nije nacionalna svijest obuzela čitav narod, i mnogi se još nisu pomirili s propašću voljene im titovine – malo im dakle treba da zavape, nekažnjeno, kako se i priliči ovom liberalnom smeću od lažne države, kako je u juzi bilo bolje. **Bilo je bolje nego u Hrvatskoj? Ma ne mojte!** Nekome je, u ponečemu, časomice, prividno, i bilo bolje negoli sada, u ovoj podgrija- noj posthrvatskoj minijugoslaviji. **Da je doista Hrvatske Države, ne bi nitko imao razloga predavati se nedostojnoj jugonostalgiji.** Da je Hrvatska Država uistinu nacionalna, ona bi bila i socijalna. Jer **nacionalist nikada ne će svojega brata ostaviti da gladuje**, da prebire po smeću kako bi se prehranio, da besposlen trune prepušten posvemašnjem uzaludu i beznađu, da bolestan umire pred bolnicom jer nema novaca platiti liječnika.

Kada nema kruha, pokušava se cirkusom bez kruha. Već drugi put crna se kraljica Jaca srdajčno ljubi s vojnikom Purdom, kojega se eto i dokraja instrumentaliziralo ne bi li bankrotirani Hadeze još jednom zasjeo na vlast. **Zabavlja se narod navodnim spasonosnim pothvatima kojima će Haaški generali... što? Biti oslobođeni? Biti osuđeni na blaže kazne?** Zabavlja se, cjelodnevno, podaničku rulju spektakularnim vjenčanjem jednoga britanskoga kneza, kako bi stradalnici mogli načas zaboraviti na nevolje što im ih je osigurala nenarodna vlast, i kako bi usred takozvane „republike Hrvatske“ dali oduška svojim zatmljenim monarhističkim instinktima. Danas je slijedila i nova zabava: Svaka čast velikomu *papježu* Ivanu Pavlu II, svjetovno Karolu Józefu Wojtyli, koji je svojom karizmom mar-

kantno obilježio razdoblje crkvene povijesti, i Crkvino je da ga štuje blaženikom, sutra svecem. Dotični je Papa, iako nije mogao, a zacijelo niti htio iz okvira zadanih problematičnim *Drugim Vaticanumom*, višestruko zadužio i Hrvatsku, koju je iskreno volio i čiji je jezik, kao nadareni poliglot, također naučio. **Ali se dobro sjećamo i nespretne izjave pontifiksove sa zagrebačkoga Hipodroma, da će se Sava opet morati ulijevati u Dunav. Ne, ne će se ulijevati, ako Hrvat hoće opstanka. Nikada više jugoslavije, a to znači i ove na manjem prostoru, koja nas danas izgladnjuje.** A niti nečega nalik juzi, što je u sadašnjemu času svakako monstruoza „europska unija“.

Pokojnoga se Papu slavi, novi nam Papa nas-koro stiže u posjet. Pozdravimo ga, nekoć uglednog konzervativnog teologa Josepha Ratzinger-a, koji je, na čelu onoga što je ostalo od davne sv. Inkvizicije, naslijedio našega kardinala Franju Šepera. **Papa Benedikt XVI, dobro si došao u Hrvatsku, ako to nije zato da bi pomogao utjerati nas u novo ropstvo, misleći da nam činiš uslugu.** A glede Titotrga, gdje će u Kazalištu imati neke susrete, mislim da je naivno od Pape očekivati neki znak prosvjeda. Njegov je predšasnik **Pavao VI primio samoga Tita skupa s Jovankom**, još gore dakle nego što je Trg, i nije ga nimalo smetalo. Niti ovaj Papa u toj ipak razmjerno marginalnoj stvari ne će se miješati u unutarnje poslove Erhazije. **Titotrg neka miču Hrvati. Ali mirnim prosvjedima (opet jedan ovih dana slijedi) to zacijelo ne će postići.**

I kada već povezah Prvi Svibnja s kršćanskim temama, podsjećam i na današnji katolički blagdan sv. Josipa Radnika, tesara iz kuće Davidove, zaručnika Bogorodičina, kojega je 1687 Hrvatski sabor proglasio nebeskim zaštitnikom Kraljevine Hrvatske. Živio hrvatski radnik, živio rad hrvatske nacije na svoje vlastito dobro, moralno i materijalno!

Borba se nastavlja, nacionalna i socijalna!

Za Dom Spretni! – Naprijed u Boj!

ŠUMADINCI POD VLAŠĆU NOVOKOMPONOVANIH BIZNIS-SRBA

Teško je uvijek Hrvatima bilo sa Srbima. Posebno kad su Hrvati bili pod srbskom vlašću. Albancima je još gore. Ništa lakše nije Makedoncima, pa niti Crnogorcima. Nu, najteže je ipak Šumadincima. Taj drevni narod, zapravo istinski Srbi, ne smije ni dignuti glavu, kamo li reći da je narod, i to narod posve različit od onih ljudskih nakupina, koje danas sebe nazivaju Srbima. Ovo je priča o šumadijskom narodu, o Šumadincima i njihovoj čežnji za slobodom. (Ur.)

U ŠUMADIJI SU NEKAD ŽIVJELI PRAVI SRBI, SA KOJIM DANAŠNJI - NOVOKOMPONOVANI VEZE NEMAJU (4)

prof. Vladimir Ćorović: "Zemlja ŠUMADIJA hajdučka, doseljenička i pobunjenička", 1939.

U tom pravcu naročito je u Šumadiji živo radio Koča Anđelković, iz Panjevca.

Već prvih nedelja 1788. godine on je uspeo, da, pošto je sa malom četom od kakvih četrdeset ljudi naterao u beg Turke u Požarevcu, prodre sve do Kragujevca i skupi do 500 ljudi, koji su s njim krenuli u borbu. Malo potom počеше se dizati i drugi iz raznih mesta Šumadije i ostale Srbije; **do proleća bila je, u glavnom, sva zemlja zapaljena.**

Koča Anđelković, sa svojim drugovima, čiji je broj prelazio hiljadu, **ometao je sistematski vezu između Niša i Beograda** i svojim borbama, manjim i većim, davao je primer ostalima i dizao duh. Ne znajući za austrijske političke i strateške skrupule, zbog kojih oni nisu hteli za dugo da sami pređu u akciju, on se, siromah, sav založio, da im stvori uslove za uspeh i više od dva

meseca izdržavao je borbe s Turcima, čuvajući bagrdanski klanac i njegovo područje.

Tek posle njegova povlačenja počele su, u leto 1788. **letimične austrijske operacije u Šumadiji, i to ovog puta sa zapadne strane, od Valjeva,** i iduće godine vojnički pokreti u malo većem stilu. Iako su te borbe završene s austrijskim povlačenjem i u osnovi s neuspehom po hrišćane, oni su, ipak, bile od značaja. Turci u ovom ratu nisu odneli ni jedne veće pobeđe, koja bi im mogla dati povoda da se ponesu; iako su **Svištovskim mirom zadržali Srbiju** oni su dobro videli, da moraju menjati način uprave u njoj i popuštati raji na celoj liniji.

U ovom ratovanju Srbi su imali prilike da dobro vide svoju vrednost. Više od polovine glavnih vojničkih operacija izveli su oni; nekoliko meseci rat su, u stvari, vodile samo njihove čete; bez njihova sudelovanja austrijska vojska ne bi postigla ni ono malo uspeha što ih je imala. Dobar deo toga videli su i sami Turci, i **od Svištovskog mira, kojim je likvidirana Kočina Krajina,** oni na srpsko pitanje počinju gledati mnogo ozbiljnije nego pre toga.

Rajetin protiv dahija

Kao prva žrtva novih reforama, koje je sultan Selim III uveo u Beogradski Pašaluk, bili su **neobuzdani janičari. Oni su bili prisiljeni**

da se sele iz njega kud ih oči vode. Njihov otpor protiv toga, kao i stalne težnje i pokušaji da se vrate natrag i osvoje stare položaje, ne daju da se Pašaluk konačno smiri.

Borbe se ponavljaju ako ne iz godine u godinu, ono svakako bar svake druge godine. Novi "carski" poredak brani beogradski vezir s nedovoljnim brojem vojske, i nešto sultanu odanih spahija. U nevolji, vezir traži pomoć od samih Srba i **ugovara s njima, da se obrazuje narodna vojska srpska, s dobrim oružjem i sa srpskim vođama.** Stvaranje te narodne vojske, koja je u frajkoru prošla izvesnu vojničku disciplinu, menja iz osnova položaj Srba u Beogradskom Pašaluku. **Čim je dobio oružje i počeo da se organizuje Srbin nije više prosti rajetin;** u Šumadiji, gde mu je gora još uz to davala i pouzdano utočište, manje nego i u jednom drugom kraju. Zahvaljujući srpskoj saradnji Pašaluk se punih sedam godina s uspehom opirao janičarskoj otimačini; njegova odbrana klonula je tek onda, kad je sama Porta, zbog spoljašnjih komplikacija, popustila pred svojim odmetnicima i **dozvolila janičarima povratak u Srbiju.**

Četa Stanoja Glavaša

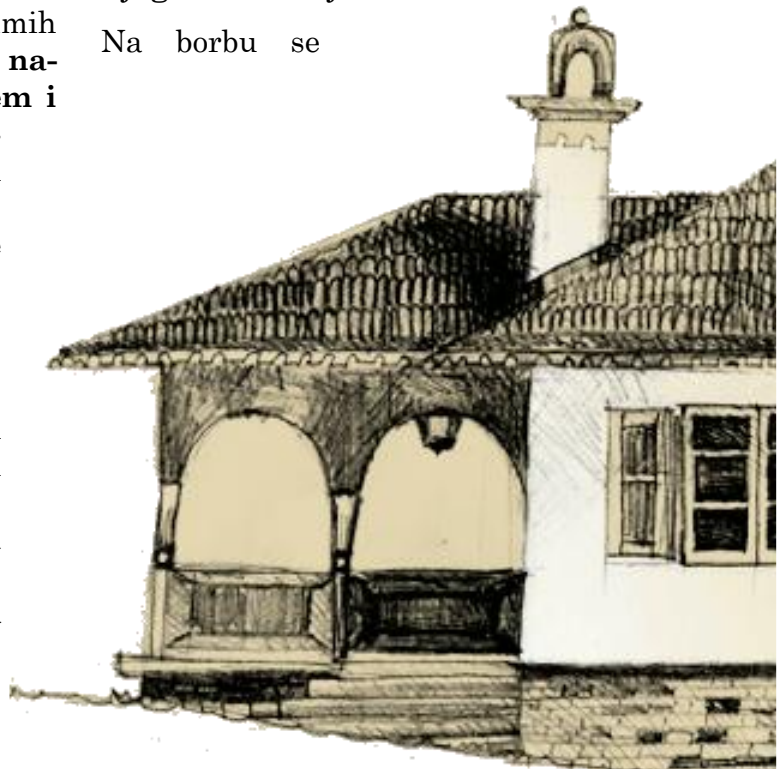
Dahijski režim u Srbiji od 1799-1804. godine ostao je u najcrnjem uspomenu. Ozlobljeni, istrošeni, ogoleli, puni mržnje i željni osvete, janičari su brzo pokazali svoje rdave instinkte i potpuno odsustvo državničke uvidavnosti. Kao prva žrtva njihove osvete pade 1799. godine **Stanko Arambašić, glavni vođa narodne vojske,** rodom iz Kolara u Levču, koji je inače živeo u Smederevu, a posle i drugi. Krajem 1801. pogibe i sam vezir beogradski, Srbima prijateljski naklonjen **Hadži-Mustafa paša.**

"Kakogod što su se pod mudrim i pravednim vladanjem Ayi-Mustajpašinim slabili i gasili hajduci u Srbiji, tako se sad od ovake

sile i od zuluma poajdući desetina naroda" - piše Vuk Karadžić.

Na takvo nasilje morala je doći narodna reakcija. Mi danas znamo dosta detaljno, kako se već od 1802. godine počeo raditi na tome, da se **dahijski režim suzbije s jedne strane silom, a s druge narodnim tužbama protiv njega na samoj Porti.**

Na borbu se

misliло naročito u Šumadiji, u kojoj je 1803. godine četa Stojana Glavaša zadavala velik strah Turcima; a i na jedno i na drugo sredstvo pomišljalo se u zapadnoj Srbiji, u kojoj je valjevski knez, mudri Aleksa Nenadović, bio središnja ličnost cele akcije.

Turci su u prvi mah više zazirali od ove druge strane, jer su znali za Nenadovićeve veze s austrijskim pograničnim oficirima, a znali su, isto tako, da je on i u borbama za vreme Kočine Krajine bio jedan od glavnih i najutičajnijih vođa. S toga, kad su pohvatali izvesne dokaze o srpskim pripremama za ustanak, **dahije uputiše u valjevski kraj svoga najborbenijeg druga, Mehmed-agu Fočića, da on otpočne i izvrši seču tamošnjih knezova.**

POLOŽAJ PRAVOSLAVLJA U HRVATSKOJ

"Hrvatski narod", 6. lipnja 1942.

Zagreb, 5. lipnja.

Poglavnik nezaustavno nastavlja djelo sređivanja i izgradnje Nezavisne Države Hrvatske.

Kada smo se neki dan na ovom mjestu osvrnuli na razgovore Poglavnika dra Ante Pavelića i arhiepiskopa Germogena, istaknuli smo neumorno Poglavnikovo nastojanje oko učvršćivanja naše države, koja danomice postaje jača ne samo kao zajednica hrvatskog naroda nego i kao međunarodni čimbenik, koji u ovom dijelu Evrope, gdje živi hrvatski narod, uvodi smirenje, red, poredak i pravdu, u duhu nove Europe.

Naglasili smo napose, da Poglavnik u svom, opsežnom i odgovornom radu ne zaboravlja ni jedno područje narodnog života, razvoja i napredka, pa tako ni vjersko. Nagovijestili smo, da će razgovori Poglavnika, i arhiepiskopa Germogena sigurno biti plodonosni. To se, evo, u najkraćem vremenu i ostvarilo.

Poglavnik je danas na temelju zakonske odredbe o osnutku Hrvatske pravoslavne crkve potvrdio Ustav Hrvatske pravoslavne crkve i tako omogućio riješenje mnogih važnih pitanja. Is toga Ustava, koji danas objavljujemo, vidi se, da su ta pitanja riješena tako, kako najbolje odgovara probitcima Nezavisne Države Hrvatske i Hrvatske pravoslavne crkve.

Hrvatska je pravoslavna crkva jedna i samosvojna (autokefalna), kako to i odgovara predaji pravoslavlja, a za nju vrijede dogmatska i kanonska načela — svetog pravoslavlja. Osim toga Hrvatska pravoslavna crkva dobila je i dostojanstvo patrijarhije sa

sjedištem u Zagrebu.

Ustav predviđa ne samo život Hrvatske pravoslavne crkve prema svetom pismu, svetoj predaji, prema nauci pravoslavlja i prema kanonima općih crkvenih sabora, nego i njezin vanjski život i razvoj na temelju zakona o njezinom osnutku, na temelja njezina ustava, te naredaba i zaključaka oblasti, koje su za to opunomoćene Ustavom. Isto tako Ustav predviđa i sve djelatnike (organe) od najvišeg do najnižeg, koji će voditi život Hrvatske pravoslavne crkve. U ustavu su donesene i potanje odredbe o podjeli Hrvatske pravoslavne crkve na eparhije, nadžupništva i župe ili parohije.

Za svoj život Hrvatska pravoslavna crkva po odredbi Ustava **prima trajnu pomoć iz državnog proračuna**. Njezine vjerske službenike **plaća država** kao državne činovnike prema zakonu o činovnicima.

Što se tiče vjerskog doprinosa, odredit će ga patrijarh u sporazumu s pojedinim episkopima te s ministarstvom pravosuđa i bogoštovlja i državnom riznicom. Ustav se pobrinuo i za ugled svećeničkog osoblja i u drugom pogledu određujući, da ono nije dužno obavljati one jav-

Dragutin Šafarić: Huda Jama

ne poslove, koji prema kanonskim propisima nisu u skladu sa svećeničkim zvanjem. I imovinska prava episkopa uređena su posebnim propisima ovoga ustava.

U pogledu crkvene hierarhije doneseni su propisi o izboru patrijarha, o sastavu izbornog sabora, a njegovom sazivu, o njegovim članovima, o otvorenju izbornog sabora i o njegovom radu. Patrijarh kao vrhovni poglavar Hrvatske pravoslavne crkve predstavlja crkvu i prema vani napose pred ostalim samosvojnim crkvama te na crkvenim i državnim svečanostima.

On održava jedinstvo u hierarhiji, posvećuje episkope, saziva arhijerejski sabor, daje crkvena odlikovanja i postavlja službenike prema ovom Ustavu. Ustav predviđa i druga njegova prava.

Posebno poglavlje posvetio je Ustav episkopu i arhijerejskom saboru, koji bira episkope i njihove zamjenike pod predsjedanjem patrijarha. On je ujedno crkveno - zakonodavna oblast u poslovima vjere, bogoslužja, crkvenog poredka i unutrašnjeg uređenja crkve. Njegovo je pravo također tumačiti pravoslavnu crkvenu nauku držeći se odredaba, koje je crkva utvrdila na temelju sv. Pisma i predaje.

U §. 59. Ustava izbrojeni su poslovi i dužnosti sv. arhijerejskog sabora.

I crkveno je sudovanje i crkvena nastava uređena također propisima ovoga ustava. Sve odredbe i cijeli Ustav uopće daju i jamče mogućnost nesmetanog života i razvoja Hrvatske pravoslavne Crkve. Sasvim je jasno, da su no njegovoj izradbi sudjelovali najbolji stručnjaci, a među njima i arhiepiskop i metropolita Germogen, koji je sa svim svojim velikim moralnim ugledom te dubokim kanonskim znanjem i poznavanjem vjerskih pitanja pravoslavlja pristupio ovome poslu odmah, čim je Poglavljenik svojom zakonskom odredbom pokrenuo osnivanje Hrvatske pravoslavne crkve. Na ovaj je način pravoslavlje u Hrvatskoj dobilo sličan u vjerskom i pravnom pogledu uređen položaj kao i u drugim državama.

Političkom smirenju, do kojega je došlo u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, kad su dijelovi zavedenog pučanstva uvidjeli, da moskovska i londonska promičba želi na tuđi račun smetati stvaranje reda u novoj Europi, a da se Nezavisna Država Hrvatska svim svojim moralnim ugledom i oružanom silom kao i silom zakona brine za sigurnost i napredak svojih državljana, pridružuje se, evo i uređenje ovog vjerskog pitanja. Nakon godinu dana svog opstanka Hrvatska pruža novi dokaz svoje sposobnosti stvarajući temelje reda, na kojem će počivati nova Evropa — Evropa mirnih, radinih i zadovoljnih naroda, koji će nakon konačne pobjede

nad svim evropskim neprijateljima izliječiti sve rane i ukloniti sve nevolje, koje su bile izazvane luđačkom ratobornošću Anglosasa i boljševika, koji su ovaj rat nametnuli svim evropskim narodima.

Organizacija Hrvatske pravoslavne crkve provodi se međutim dalje. Danas je Poglavljenik na prijedlog ministra pravosuđa i bogoštovlja imenovao Preosvećenoga arhiepiskopa Germogena mitropolitom zagrebačke mitropolije Hrvatske pravoslavne crkve, pa će u nedjelju 7. o. mj. na svečan način biti obavljeno njegovo ustoličenje u Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi sv. Preobraženja u Zagrebu.

Dragutin Šafarić: Huda Jama

HRVATSKA I USTAŠTVO (5)

Mile Boban, Texas, USA

Dr. Ante Pavelić je uvidio da je u politici važna dinamika događaja, koja je smisao povijesnog razvitka, a ne nikakvih zasluga.

Kako smo već rekli dr. Ante Pavelić imao je ustaške logore/poligone za obuku ustaša u Italiji i u Mađarskoj. Najpoznatiji od svih je bio Janka Puzta u Mađarskoj. Jugoslavenske vlasti su vršile sve moguće pritiske na ove dvije zemlje da zabrane svako djelovanje "ustaških terorista".

Dr. Ante Pavelić imao je razgranate ustaške ćelije po cijeloj Hrvatskoj, pa se već početkom 1932. godine titularno podpisuje: **Poglavnik dr. Ante Pavelić.**

Ustaška Hrvatska Revolucionarna Organizacija - UHRO i pod tim imenom 1932. godine službeno imenuje dr. Andriju Artukovića "upravnim i nadzornim zapovjednikom" svih ustaških organizacija na području Hrvatske. Dr. Artuković je bio odvjetnik i imao je svoj ured u Gospiću. Tu je on s Jozom Dumandžićem i Markom Došenom razgranao vrlo uspješnu rodoljubnu hrvatsku djelatnost. Ante Brkan je djelovao u Zadru. Ovdje je potrebno istaknuti da je Zadar u to vrijeme pripadao Italiji, tako da putovanje hrvatskih djelatnika po Italiji u Zadar i dalje nije bilo u pitanju, niti problematično. Dr. Andrija Artuković i Ante Brkan iz Zadra su usko surađivali i zajedno usklađivali sve ustaške veze.

Srpsko/kraljevska šestosiječanjska diktatura ne miruje. U Beogradu je 21. travnja obješen ustaša **Franjo Zrinski**. 7 lipnja je izvršen atentat na hrvatskog političara dr. Milu Budaka, kojom prilikom je bio teško ranjen. Hrvatska čaša GNJEVA se puni. Kraljevska srpska vlada ponovno vrši pritiske na Italiju da dr. Ante Paveliću i Ustašama zabrani svaku djelatnost protiv Jugoslavije. Mussolini je kroz dvostruke naočale pregledao sve ustaške aktivnosti u Italiji i u Mađarskoj, te došao do zaključka

Dragutin Šafarić: Huda Jama

da je to jedna ultra nacionalno/revolucionarna a ne ideološka organizacija koja bi njemu, Mussoliniju, kao fašisti, mogla u mnogo čemu naškoditi. Zato Mussolinijova vlada nije obraćala mnogo pažnje jugoslavenskim prijetnjama/molbama a niti ustaškoj obuci u Italiji. Ne bar odmah.

Poglavnik dr. Ante Pavelić se odlučuje na akciju te se sastaje u gradu Rijeci 2. rujna 1932. godine s Vjekoslavom Servatzyjem i Andrijom Artukovićem.

Ovdje je potrebno spomenuti da je u to vrijeme Rijeka bila pod talijanskom vlašću, pa su se Hrvati mogli slobodno kretati. Također je ovdje važno istaknuti da te hrvatske gradove nije prodao, poklonio, darovao Mussoliniju Poglavnik dr. Ante Pavelić 18. svibnja 1941. godine. To je Italija dobila tajnim Londonskim ugovorom iz 1915. godine.

Na tom sastanku se je odlučilo da se kraljevsku Jugoslaviju mora pod svaku cijenu uzdrmati puškom i bombom. Poglavnik šalje dvije skupine ustaša, jednu iz Belgije: Rafu Ranka Bobana, Antu Pejakovića, Milu Barišića (ovaj Mile Barišić je stric Mire Barišića koji je 1972. godine u Švedskoj ubio jugoslavenskog veleposlanika oznaša/udbaša Rolovića. Osobno sam upoznao pukovnika Crne Legije Milu Barišića u Parizu prilikom sprovođa hrvatskog prijatelja, Francuza George Desbona, odvjetnika koji je branio hrvatske atentatore na kralja Aleksandra 9. listopada 1934. godine. Tom prilikom smo bili nekoliko dana skupa i imali priliku o sveme pričati.

Nastojao sam u kraćim crtama ići kronološkim redom prikazati razloge i uzroke osnivanja Ustaškog Pokreta, pa se sada ukazuje potreba...

Povremeno dopunjavam svoj prikaz s onim osobama koje su jako značajne, a koje sam sreo mnogo godina kasnije u emigraciji i imao priliku s njima pričati.

Kurt Adelfels kaže:

"Svaki je zdravi idealizam realističan: idealan je u cilju, realističan u sredstvima. Ne valja se dakle nikada rugati idealistima, kao da su oni svi samo pustiti sanjari, koji love varave utopije". Iz knjige: Dometi Duha, tisak "Iskra" Vinokovci, 1969.

Nedvojbeno da je dr. Ante Pavelić ovu izreku imao u svojem planu kada je osnivao Ustaški Pokret. On, Poglavnik, nije samo tražio od Hrvata da se učlane u Ustaški Pokret. On je tražio nešto više. On je tražio IDEALNE HRVATE kojima ne će biti žao poginuti za Hrvatsku. On, Poglavnik, ih je i našao, dao im ime Ustaša, kao što je i Eugen Kvaternik Rakovački (1825.-1871.) dao svojim borcima ime Ustanici. Ta riječ Uskok, Ustanik ili Ustaša je riječ od glagola ustati. Dakle, da bi se bilo koja radnja ostvarila, **potrebno se je ustati**. Radnja ili radnje se ne mo-

gu izvršiti ležeći ili sjedeći. Neophodno potrebno je USTATI se.

Mislím da je ovo kristalno jasno. Jasno je bilo i Poglavniku. Zato je imao Janka Pusztu u Madarskoj i logore u Italiji za treniranje ustaša. U tim logorima su se trenirali oni idealni Hrvati kojima je bila glavica kupusa skuplja od njihove glave. Baš upravo te idealne Hrvate Poglavnik šalje na Velebit, u Liku, da dignu ustanak. U kratkim crticama iznijet ću ono što sam osobno čuo od dvojice sudionika Velebitskog ustanka. Najprije ću iznijeti ono što mi je o tome pričao pukovnik Mile Barišić.

Godine 1962. u Parizu je umro hrvatski prijatelj, francuz George Desbons, branitelj hrvatskih ustaša u atentatu na kralja Aleksandra Karađorđevića u Marseille-u 9. listopada 1934. godine: Pospišila, Kralja i Rajića. Pošto sam osobno poznao gospodu Desbons, znao sam da joj je muž bolestan i da je bio u bolnici, javila mi je da je umro i da bi željela da budem na sprovođu. Bio sam i tu sam upoznao mnoge istaknute Hrvate.

Fra. Branko Matrić iz Madrida je vodio pogrebnu službu. Mene je zapala dužnost da nosim i položim hrvatska odlikovanja (ukupno četiri mala jastučića) na kovčeg prije spuštanja u raku.

Tu sam upoznao pukovnika Crne Legije Milu Barišića, pukovnika Crne Legije Jozu Mamića, Iliju Bagarića iz PTS i mnoge druge. Osobno je htio Mile Barišić biti sa mnom, jer je jedan sudionik Velebitskog ustanka bio moj prvi susjed, a njegov vjerni prijatelj i kasniji zapovjednik Crne Legije.

Nastavno iznosim ono što sam čuo od Mile Barišića.

Teror beogradske čaršije ne prestaje. Batinjanje Hrvata se pojačava. Zagrebački nadbiskup Antun Bauer piše memorandum kralju Aleksandru u kojem opisuje batinjanje Hrvata od strane njegovih žandara. Sve to skupa puni čašu hrvatskog GNJEVA.

POČETAK GRAĐANSKOG RATA (4)

Zbivanja u ustaničkim krajevima 1941. teško se, po mišljenju autora novog "Danasovog" feljtona, mogu podvesti pod uobičajenu interpretaciju da se radilo o "ustanku naroda Hrvatske" dignutog "protiv okupatora", a "pod vodstvom KPJ"

Vladimir Mrkoci, Zagreb

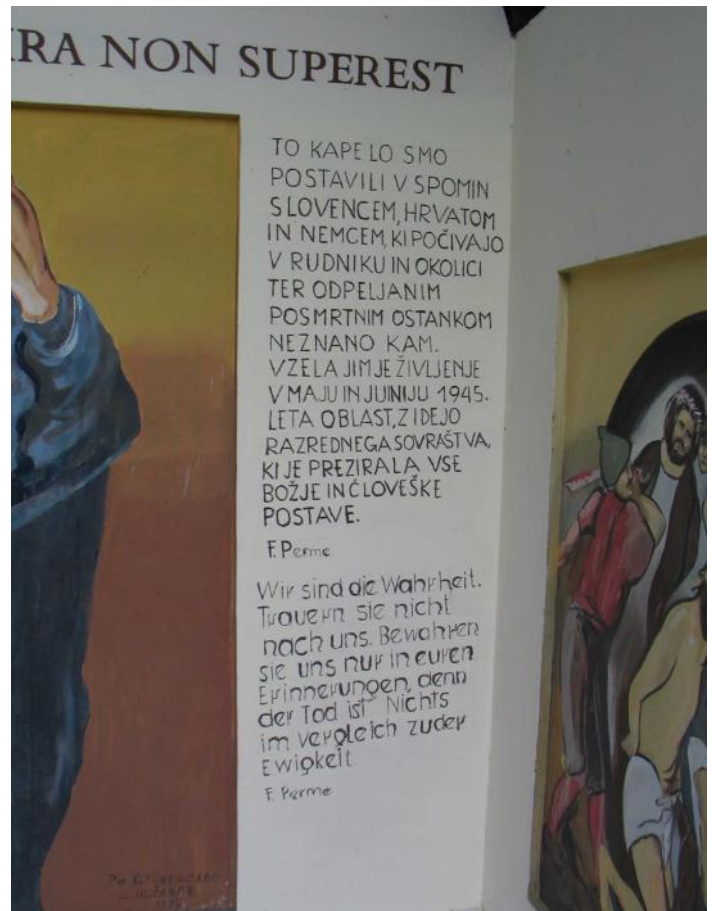
U centralnoj Dalmaciji gdje su najjače i najbrojnije organizacije KP, a i nekoliko puta veći broj komunista nego na svim pobunjenim područjima, također nema bune, dok je u susjednoj Kninskoj krajini, bez i jednog komunista, buran ustanak. Osim toga, činjenica je da je ustanak izbio u gospodarsko i kulturno najzaostalijim krajevima, gdje nije bilo niti industrije niti radničke klase. **Ali baš je tu bio najjače razvijen velikosrpski šovinizam** i u krajevima gdje su na predratnim izborima pobjeđivale velikosrpske stranke.

Ne postoji niti jedan dokument, niti jedna direktiva iz koje bi se dalo naslutiti nešto o pripremanju za ustanak, čak niti bilo kakvi dokumenti koji bi pokazivali da su postojale veze između "vođa bune" i vodstva CKH.

Među samim "vođama bune" učestale su nesuglasice o gotovo svim relevantnim činjenicama vezanim za zbivanja na terenu. Njihove međusobne sporove "istorijska nauka" još uvijek nije riješila. Logično bi bilo zaključiti da, ako nije postojala organizacija KP, a među "vođama bune" nije postojala veza, nije bilo nikakvih direktiva, niti adresa na koje bi mogle biti upućene. Osim toga, komunisti Dalmacije, jedne od najjačih organizacija KP u zemlji, koji su u neposrednoj blizini pobunjenih područja i centara bune, gledaju na ustanak u Lici kao na "šovinistički obračun srpskih četnika i hrvatskih ustaša" i odbijaju sudjelovati u tome.

Ali, svakako najuvjerljivije argumente u pogledu utjecaja vodstva KPJ na izbijanje ustanka 27. srpnja daju i činjenice o prilikama u vodstvu KPJ i KPH u doba pripremanja i izbijanja bune. Naime, **nakon odlaska Tita iz Zagreba prekinute su za neko vrijeme veze između Tita i CKH**. U tom vremenu izbio je "sukob između Kopiniča, agenta Kominterne, i CKH.

Kopinič je optužio CKH da je neaktivan i dobio dozvolu da ga smijeni. Nakon toga Kopinič je

Dragutin Šafarić: Huda Jama

imenovao novi CKH i naložio mu da organizira oslobađanje zatvorenika iz Kerestinca. Došlo je do sukoba starog CKH i Kopiniča. Oni se uzajamno optužuju, šalju kurira u Beograd i traže arbitražu Tita.

U toku sukoba sredinom mjeseca tragično propada i njegov pokušaj oslobađanja zatvorenika iz Kerestinca. U drugoj polovini srpnja dolazi partijska komisija iz Beograda i započinje istraga. Ispitivanja traju sve do kraja srpnja 1941.

Prema tome, kroz cijeli mjesec srpanj traju unutarnji sukobi u vodstvu KPH. Praktički postoje dva vodstva, dva CK. Cijelo to vrijeme CK KPJ i paralelna vodstva u KPH potpuno su angažirana u rješavanju tih unutarnjih problema. Prema tome nesposobni su za bilo kakovu drugu akciju. Sve se to, dakako, zbiva u danima dok se "naši narodi" u Lici i drugdje najintenzivnije pripremaju za ustanak.

Dokaz je totalne nesposobnosti tadašnjeg vodstva KPH katastrofa u Kerestincu. Vodstvo KPH naložilo je bijeg zatvorenicima, ali nije bilo sposobno organizirati ga. Talio je i prouzročilo smrt

gotovo stotinjak osoba, dobrim dijelom elite KPH.

Na koncu je održana sjednica CKH na kojoj se izvršilo "kritikovanje" i "raskrinkavanje" i kažnjen je cijeli CKH. Kazne su izrečene **točno 27. srpnja**, dana koji je ta ista KPH odredila za dan "ustanka Hrvatske pod vodstvom KP".

Podudarnost ta dva datuma svakako je najuvjerljiviji dokaz o ulozi KPH, a time i vodstva KPJ, u dizanju ustanka.

Međutim, to nije sve, **jer samo vrhovno vodstvo tako demantira vodeću ulogu Partije.**

Krajem srpnja, dakle u doba izbijanja ustanka, dolazi u Zagreb Kardelj da sredi prilike u KPH, odnosno da ga potakne na veću aktivnost. Dana 2. kolovoza šalje izvještaj Titu u kojem kritizira CKH:

"Naši su na terenu izgubili glavu" ... "Hrvatska je danas za nas najteži teren" ... "rukovodstvo je krivo za sve, agitprop nikakav".

Rukovodstvo, po njemu, pogrešno shvaća taktiku:

"Praktički na dvije etape, prvu sabotažnu, drugu partizansku", jer to isto rukovodstvo misli da "još nije vreme široku oružanu akciju" i da u Partiji "postoji bojazan od represalija od uništavanja, sela i ljudi", što koči mobilizaciju.

Ukratko, sedam dana nakon izbijanja ustanka Kardelj kori CK KPH radi nesposobnosti i instruirao ga u taktici dizanja ustanka. Oni, dakle, još uvijek ne **znaju da je već izbio ustan naroda Hrvatske pod "vodstvom KPJ".**

Ovaj relativno kratak pregled nekih činjenica pokazuje da **niti jedna od tvrdnji o ustanku 27. srpnja nije istinita.** Za dvije od tih tvrdnji

samim je dokazivanjem lažnosti ustanovljena i istina, međutim za treću je samo utvrđeno da je laž, ne i što je istina.

Buna je izbila isključivo na području NDH, a **nema je na anektiranom području.** Počela je povlačenjem Talijana, a završava njihovim povratkom. U toku cijele bune **uopće nisu napadnuti Talijani** što indirektno pokazuje na porijeklo bune.

Međutim, konkretan i direktan odgovor na pitanje o vodstvu, organizaciji i uzrocima bune može jedino dati historijski pregled činjenica o međusobnim odnosima Talijana, Hrvata i Srba u to doba.

Odnosi Talijana i ustaša od samog početka nisu bili srdačni i vremenom su se stalno pogoršavali. Tijekom pregovora o granicama došlo je do sukoba. Ustaše su bili spremni na političke ustupke i prihvatili su kralja da bi sačuvali teritorij. Međutim, **Talijani su tražili i jedno i drugo.**

Grof Ciano naziva ustaše u toku pregovora "čoporom razbojnika" koji tvrde da je "u Dalmaciji samo kamenje talijansko". Rimskim ugovorima ne samo da su im oduzeli Dalmaciju, nego su im nametnuli vrlo teške obaveze. **Stvorena je demilitarizirana zona,** uz granice talijanskog anektiranog područja, koja je obuhvaćala gotovo polovinu talijanske interesne sfere i tako je bitno umanjena vlast NDH.

Nakon Rimskih ugovora, ustaše su se sve više počeli okretati Nijemcima, što je još više pogoršalo odnos tako da su se Talijani počeli plašiti potpunog gubitka uticaja NDH, a time i slabljenja svoje politike na Balkanu. Iako javno priznaju interese Italije u NDH, Nijemci potajno podupiru ustaše i tako samo povećavaju sukob Talijana i ustaša. Osim toga došlo je i do teritorijalnog sukoba u Sandžaku. Talijni žele proširiti svoju vlast na Sandžak radi stvaranja Velike Albanije i Velike Crne Gore. Međutim, stanovništvo Sandžaka šalje delegacije u Zagreb i traži priključenje NDH. **Pavelićev država šalje jedan odred domobrana i uz pomoć stanovništva uspostavljena je vlast NDH u Prijepolju, Priboju, Novoj Varoši i Sjenici.**

Delegaciju šalje i **stanovništvo Novog Pazara.** Na pritisak Talijana **domobrani se moraju kasnije povući** i Talijani okupiraju cijelo područje Sandžaka. Zbog svega toga ustaše uporno **traže povlačenje talijanskih okupacionih trupa iz NDH.**

Dragutin Šafarić: Huda Jama

BAZALO (54. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Zašto baš Manda?! --- al ona je sad tuđa žena. Morda je i to samo --- što?! Što bi moglo biti drugačije, nego što est?! Ništa ne more biti drugačije, jer je već sve skovano iz gvožđa, koje je naše --- Samo tako: naše je i tako mora biti, jer bi drugačije bilo nepravedno --- a pod kapom nebeskom nema nepravde ---

Matija se je neobično iznenadila, kad ga je ugledala na kućnom pragu i jedva progovorila, da mu odgovori na pozdrav. Kad se je razabrala od prvog iznenađenja, otare usta rukom, poleti k njemu, zagrlj ga i stane ga cjelivati, šapćući mu:

- Neka si mi doša, milinje Tijino!---

Evo me, Tijo - odgovori on, smiešeći se. - I nemoj se ljutiti, što me dugo nij bilo. Bije sam daleko u svitu.

Matija duboko uzdahne, izmakne se malko od njega, držeći ga još uvijek u zagrljaju, zagleda se u njega i reče skoro plačnim glasom:

- A kakav si, moj sinko, kun da si izvađen iz groba, žalosna ti sam i kamena za tobom.

- Zdrav sam, moja Tijo, ka drinovina, vala Stvoritelju! - odgovori on veselo. - Što bi više i želiše?!

- Al si mi mršav, srce moje, ka trta!

- Da nas je Stvoritelj posla, da se debelimo, nije bi nas uvano sve metnije u kočake na korita.

- Samo ti tako, a nisi man kost i koža.

- Moja duša ni ne triba, man toliko, da se more služiti s tilom. Njoj je dosta, da koža drži kosti skupa i da j' toliko snage, da se sve more micati, kako duša zapovida.

- Divaniš ka kakav popić, Bog mi te blagosloviše i okreniše na pravi put kršćanski! - odgovori Matija i opet ga pospe cjelovima.

- Uprav ti, majko, ne znaš, da prostiš, što divaniš! - reče Ivan ozbiljno i izvane se iz njezina zagr-

ljaja. - Najprije veliš, da divanim ka kakav popić, a unda molim Boga, da me okrene na pravi kršćanski put, kan da ja i dobri popići ne bi bili na pravom putu!

- Muči , smrade, ne vataj me za rič, kad znaš, kako mislim, nego, ja volim, kad me zoveš Tijom neg majkom. Već dugo nisam čula, kako me zoveš, pa mi je uprav milo, janje moje - govorila je Matija i nenapadno brisala oči. - I neka si mi se vрати, milinje moje! Odkad te, kukavna, nisam vidila, grdne moje rane za tobom! Ajde u kuću, pa sidaj.

- Ne ću, Tijo, ulaziti i nije mi do sila - reče on posve tiho, samo da vidi, kako će mu majka na to odgovoriti.

Ne 'š mi do ujutro izpod krova - odgovori ona povišenim glasom - man ako 'š me mušketati! Esi razumije i ne ljuti me, jer ću ti dati uz uši, ka što sam užala, dok si još mali nije, janje moje.

Ušao je bez i jedne jedine riječi prigovora i sjeo, govoreći:

- Ja se ni ne sićam, da si me ikad izbila. Ni nisi me nikad bila, što se ja sićam.

- Esam Bilaća, mog vridnjaka, zlato mi ga ovicirsko ručalo! - odgovori ona i spusti se kraj njega na zemlju, podmetnuvši nogu poda se. - Moga si i ti sad nosati carsku sablju, da si nije za što!

- Vele, Tijo, da car ima i brez mene slugu, da bi moga š njima krmke raniti - odgovori on, ne skrivajući šale i poruge.

- Samo ti tako, mudrače moj, al bi ti, lje, druge tice pivale, da ti svako jutro svanjiva pod glavom careva vorintača, pa radije, ne radije, il kijalo il sunce sijalo!

- Ja sam zadovoljan i ovako i ja mislim, da svak ide svojim putom, koji mu je Stvoritelj ostaviše.

- Est to, al jope --- Da si ti tije učiti ---

- Ako j' tako i ako j' to istina, što ti divaniš - odgovori on na silu ozbiljno - unda si ti, moja Tijo, kriva, što ja danas nisam carski ovicir kao i Mar-

tin! Jer me nisi nagnala, da učim, ka j' un učije brez natiravanja i ičije sile?!

- Ne bi te bila neg milost Stvoriteljeva nagnala, da radiš drugačije, neg si radijel!

Eto vidiš: samo j' Stvoritelj tu moga ništo prominiti, a kako Un, slava Mu i vala, još nije nikad ništa prominije, nije moga ni ovo moje. Sad i sama vidiš, da j' ovo moralo biti i da j' dobro, jer j to sa mnom došlo iz Stvoriteljeve ruke ---

Matija je neko vrijeme zamišljeno gledala preda se, smišljajući očito, što bi mu mogla uzvratiti, pa kad ništa ne smisli, reče:

- A nu!

A nu, a nu, moja lipa Tijo! - odogori i on i veselo se nasmiješi, uživajući bezgranično u ljepoti njezina nesebičnog, majčinog raspoloženja, koje joj je uokvirivalo glavu i cijeli gornji dio tijela divnim bojama misli kao svetačkim vijencem.

Noć se je počela spuštati, čim je sunce zavagnulo preko Svetog Brda, jer se najprije smrači baš tu, na Velebitovu podnožju. U prvi sumrak je stiglo blago. Ivan je izišao iz kuće i razgovarao s čobanima. Bio je to Marko i Janja, njegov brat i sestra po materi, Jocanova djeca. Najstariji, Jure, je također pohađao škole i postao častnik, nekoliko ih je umrlo, a ovo dvoje je ostalo kod kuće. Ivan se je s njima upustio u razgovor o najobičnijim pitanjima, koja oni dobro razumiju i koja ih zanimaju. Najvažnije je bilo, da li ima mnogo vukova i da li se pojavljuju i medvjedi. Posve je naravno, da je u oba slučaja dobio odgovor, koji je i očekivao: od vukova se jedva brane, a i medvjedi se često pojavljuju, no sreća je, da rijedko koji napada blago. Kad se nađe koji mesožder, onda je prava pokora za cijeli kraj, pa se dižu hajke i slažu lovačke potjere, dok ga ne ubiju il ne protjeraju u drugi kraj.

Već je bio gusti mrak, kad je stigao Jocan, gurajući pred sobom svoje tačke i u njima lopatu i motiku kao znakove svoje moći i vlasti. Tako on s dana u dan: čisti cestu od trave, popravlja i zaravnava rupe i razgrće kamen tučenac. Kad navale veliki poljski poslovi, napose oko košnje, i Jocan

se zabuni, pa umjesto na carevu cestu, okrene na svoju livadu, no vazda sretno prođe, jer se zna, sve ko slučajno, kad će kuda proći gospodin nadcestar, pa se prema tome vazda sigurno i pouzdano ravnaju i cestari.

Obradovao se je, kad je opazio Ivana, jer ga je volio. Nije mu, doduše, nikad mogao posve zaboraviti, što ga nije slušao i valjano pohađao školu, ali se više nije ni ljutio. I on se nauči, da je iz mudrog, mirnog, promišljenog i tihog Ivana, Smrzle i Srđena, postao samo najobičniji Bazalo, koji se ne bavi ninakvih težačkim poslom, nego samo lunja po svijetu i liječi ljude od svih bolesti, da je pravo čudo.

Kod večere j' i poslije nje još dugo Jocan načinao razgovor o svim mogućim pitanjima, koja su u vezi s Ivanom i njegovim načinom života, a Matija mu je zdušno pomagala, no Ivan je il šutio il veoma vješto izmicao i okretao razgovor na bilo koji drugi predmet, koji se njega ne tiče.

Kad su Marko i Janja otišli spavati i njih troje starijih ostali sami, Jocan je otvorio paljbu na Ivana, da se smiri kod kuće i živi sa svojom zakonitom ženom. Matija je navela na taj razgovor, a onda pustila Jocana, da to razvije, kako on zna i umije, a bio je vrlo dobar i okretan govornik. Ivan je samo šutio, a u duši je neprekidno preživljavao one časove, koje je doživio na Svetom Brdu. Nije se mogao odtresti tih uspomena ni na tren, pa je napola spustio trepavice i tako promatrao sjaj i ljepotu, koju je onda doživio i ponio za vječnost i u očima i u duši.

- A što ti veliš na to? - upita Jocan poslije uzaludnih pokušaja, da ga uvuče u razgovor. - Samo mučič, kun da se tebe ni ne tiče.

E, e! - potvrdi on. - Uprav tako i est. Mene se to ni ne tiče. Ja sam reka i didu Perjasu i stricu Malleti i samoj Kaji, da mi je ža, što sam bleja ka ovca i pušta, da me vinčaju, al kad sam već ednom pogrišije, ne ću i drugi put i još Bog sam zna, koliko puta. S tog sam otiša i ne ću se vratiti, a Kaja more sutra dobiti kod plovana, da se more vinčati s drugim.

BOŽJI PUSTOLOV (21. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

Kršćani na dvoru

Svojom ljubežljivošću predobio je Franjo dvorjanika nekog samuraja ili mogućnika iz dvorca Ikiko, 12 kilometara od Kagošime. Nadjene mu ime Mihovil i prenese na nj nešto od svog apostolskog duha te taj, kad se vrati na dvor, pripovijeda svoje otkriće i radost kršćansku samurajevoj obitelji. Skloni gospodara da pozove u dvorac Franju, te on krsti 15 osoba, među njima ženu i kćerku, ali ne samog samuraja. Nauči ih formulu kršćenja da krste druge u potrebi. Mihovilu preda Franjo za uspomenu svoj bič. Mihovil je dalje vodio malo stado. Iza 11 godina dođe ovamo brat Almeida, kojega srdačno prime, a samuraj prizna kako bi se i on pokrstio da se nije bojao daimija. Pitali su brata o Franji, koji je već bio mrtav. Mihovil donese Franjin bič i priča da svake sedmice skuplja kršćane dvorca i daje im bič da se svaki udari njime, ali samo tri puta. Ako bi tko prekoračio broj, zaustavljao bi ga iz bojazni da se bič ne istroši prebrzo. Ta ih pokora uz ostale milosti čuva i u dobru zdravlju.

Uza sve žrtve i nastojanja nije bilo pogibli da se Franji ukoče ruke od krštavanja kao ono u Indiji. Najveća je zapreka jezik. Tamo je lovio mrežom, a ovdje se morao zadovoljiti udicom. Još uvijek mu je na pameti moćan japanski car kojega bi obratio i njegovom pomoći dobio dopuštenje ili preporuku da propovijeda i krsti. Stoga želi caru, ali kagošimski daimio protivi se najprije tome me tvrdeći da je tamo rat, a nadajući se zbog prisutnosti Franjine trgovini i koristi od Portugalaca. A kad toga nije bilo, a bonci počeli rovariti proti Franji, i konačno pstigoše da je vojvoda pod smrtnom kaznom zabranio prelaz na kršćanstvo, a isto tako propovijedanje.

U svemu je dosad Franjo pokrstio oko 100 osoba. On se nadao, obilnoj žetvi, a s mukom je skupio tek neznatan snop. No Franjo je daleko od toga da očaj. Njegov zanos za Japan i Japance nije se smanjio, i to s pravom; mučenička povijest pokazala je smionost i vrijednost toga naroda. Kad je 1561. godine došao brat Almei-

da u Kagošimu, našao je oko 200 kršćana koji su ga primili srdačnije nego što majka prima sina. I dalje su napredovali u Božjemu životu.

Junakinja

Prvih dana djelovanja sv. Franjo je obratio i kćerku kućevlasnika kod koga je stanovao po želji daimijevoj, a ime joj je dao Marija. I ona je ustrajala te kasnije za progona javno izlazila s krunicom o vratu i govorila:

"Svi znadu da sam kršćanka. Dao Bog pa me bonci ubili radi njegova svetoga imena da mi se duša vine u slavlje Bažje gdje bih vidjela svoga svetoga oca Franju koji me je krstio."

Dok je to govorila suze bi joj kapale niz navorne obraze. Teško joj je bilo što ju je poganska rodbina nukala na otpad od vjere, a još teže što će iza smrti biti pokopana na budističkom groblju. Dobrih 30 godina Marija je jedina u Kagošimi uz teške patnje dizala zastavu Kristovu. Sve to gane isusovačkog poglavara u Japanu te je otpremi u bujnu kršćansku zajednicu u Nangasaki, gdje je sretno umrla, a zadušnice za nju odslužio je je o. Coelho i pokopao je s krunicom o. Frunje oko vrata. Marija je bila majstorsko djelo koje iziđe iz ruku sv. Franje.

Čežnja za subraćom

Sv. Ignacije bio je očinski zabrinut za svakoga člana svoje Družbe te je želio i najmanju vijest o njemu. Franjo je i u tome bio sasvim duha "oca svoje duše".

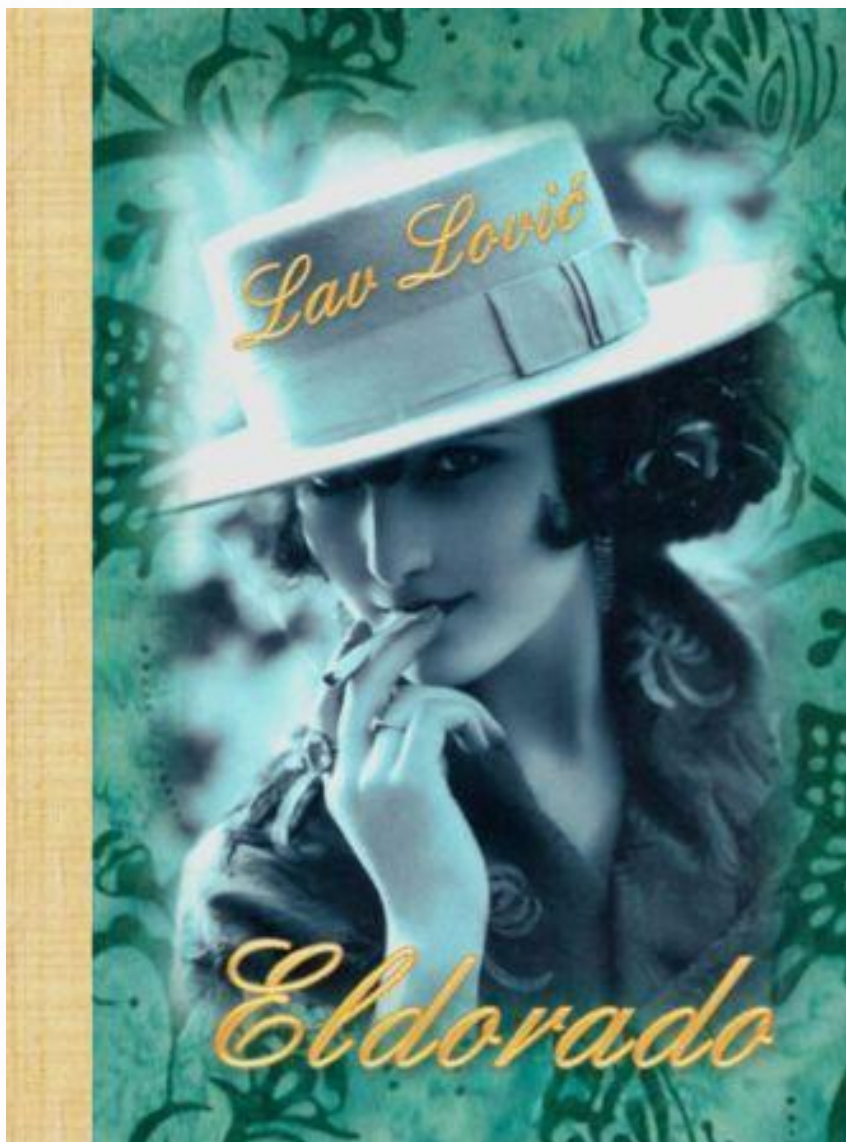
Koncem 1550. godine ležao je Franjo u teškoj groznici. Nije mogao progutati više ni gutljaj čaja, kad se pronese gradom vijest da je stigla portugalska lađa u luku grada Hirado. Dvije godine nije čuo glasa o Indiji, i sad mu se javlja u duši oganj žarči od onoga u krvi. Bila je to želja čuti nešto o subraći. Mora odmah onamo, da lađa ne ode sa željkovanim pismima za nj. I onako teško bolestan dade se na put za koji će trebali nekih 14 dana, a za vrijeme rata i anarhije — prije 400 godina! Ipak Franjo tu malenkost i ne spominje u pismima.

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja novo izdanje knjige:

Lav Lović: Eldorado

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković